Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες
Τὸ πρῶτον φύλλον κάθε μηνὸς δωδεκασέλιδον, ἐπίσης δραχ. 2.

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑς

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος *Ἐν Ἀθήναις, 11 Ἰουνίου 1927* *Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 28*

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ὁ κουμπαρὰς τῆς ἐκδίκησης

Ὁ γυρισμὸς δὲν ἦταν βέβαια τόσο θριαμβευτικὸς ὅσο τὸ ξεκίνημα.

Ἀπὸ τὴν κυβέρνηση δὲν εἶχαν νὰ ἐλπίζουν τίποτα πιά. Εἶχαν πάει στὸ ὑπουργεῖο μ' ἕνα βασιλόπουλο καὶ τώρα γύριζαν μ' ἕνα ἁπλὸ ἀραπάκι.

— Πατέρας δικός μου αἰχμάλωτος! ἔλεγε ὅλη τὴν ὥρα ὁ Μοκοκό. Τί δυστυχισμένος ποὺ θᾶναι!..

— Κι' ὁ δικός μου! ἔλεγε δακρυσμένη κι' ἡ μικρούλα Ἰσλέ.

Ἡ κυρὰ-Γρίπω, ποὺ περίμενε μὲ ἀγωνία τοὺς πελάτες της, μάντεψε ἀπὸ τὰ χαλασμένα μούτρα τους ὅτι ἡ δουλειά τους δὲν εἶχε πάει καὶ πολὺ καλά. Βρῆκε λοιπὸν κατάλληλη τὴ στιγμὴ νὰ ξαπολύσει τὸ θυμό της γιὰ τὴν προσβολὴ ποὺ τῆς ἔκαναν ὅταν ἔβγαιναν.

Στάθηκε σὰ σκιάχτρο μπροστὰ στὴ σκάλα καί, πετώντας σπίθες ἀπὸ τὰ μάτια της, ἄρχισε τὸν ἐξάψαλμο:

— Μυαλὸ δὲν ἔχετε στὸ κεφάλι σας!.. Τί τὰ θέλατε τὰ μωρὰ ποὺ τὰ πήρατε μαζί σας; Ἐγὼ νόμισα ὅτι τουλάχιστο νὰ τὰ βγάλετε ἀπὸ τὴ ράχη μου, ἀλλὰ σεῖς βλέπω τὰ κουβαλήσατε πάλι δῶ μέσα! Φαίνεται πὼς τοῦ κλείνουν τὶς πόρτες κατάμουτρα τοῦ μικροῦ πρίγκιπα!

Οἱ παλιάτσοι ἔβραζαν ἀπὸ τὸ θυμό τους ἀκούγοντας τὰ μοχθηρὰ αὐτὰ λόγια. Μὰ ἦταν τόσο λυπημένοι, ὥστε δὲν εἶχαν ὄρεξη νὰ δώσουν ἀπάντηση.

Ἡ κυρὰ-Γρίπω ἐξακολούθησε:

—Ἀφοῦ μιὰ φορὰ ἀνακατευτήκατε σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση, θὰ σᾶς πῶ τί σκοπεύω νὰ τὰ κάμω αὐτὰ τὰ παιδιά.

— Τί σκοπεύετε; ρώτησε ἥσυχα-ἥσυχα ὁ Ἡρακλῆς.

— Θὰ τὰ πάω ἀπόψε κιόλας στὸ Τμῆμα. Βεβαιότατα, στὸ Τμῆμα, γιατὶ δὲν τὄχω στὸ νοῦ μου νὰ τὰ κρατῶ δῶ μέσα γιὰ ψυχικό, ἀφοῦ αὐτὸς ὁ ἀρχιψεύτης ὁ δάσκαλός τους μὲ γέλασε καὶ μοῦ τὄσκασε... Ἐμπρὸς λοιπόν!

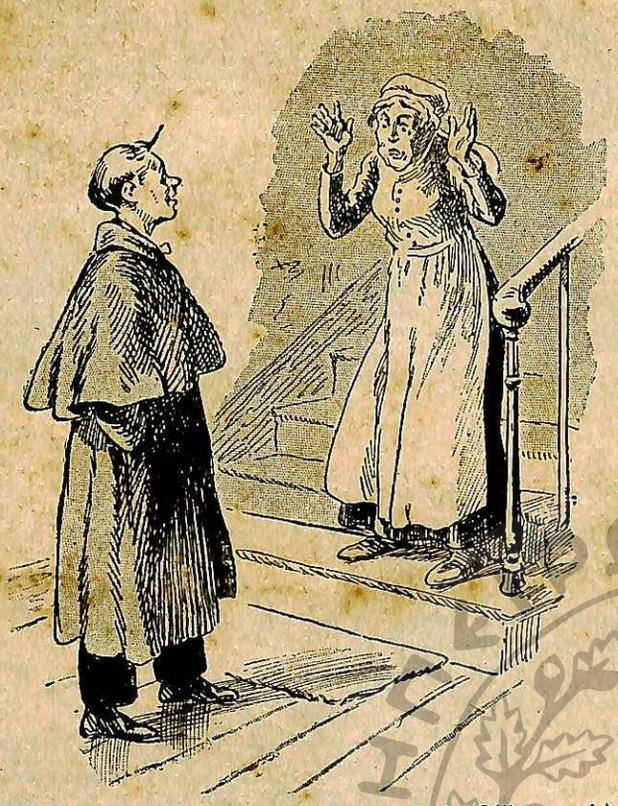

«Στάθηκε σὰ σκιάχτρο στὴ σκάλα..,» (Σελ. 245, στ. α'.)

μικρὲ Σοκολάτα καὶ σύ, παλιοαραπίτσα, ἐλάτε γρήγορα μαζί μου στὸ Τμῆμα! Ἐμπρός!

Κι' ἄπλωσε τὸ ξερακιανό της χέρι γιὰ νὰ πιάσει τὰ παιδιά. Μὰ ὁ Ἡρακλῆς, κόκκινος ἀπὸ τὸ θυμό του, μπῆκε στὴ μέση καὶ εἶπε ἥσυχα-ἥσυχα:

— Κάτω τὰ χέρια, κυρὰ-Γρίπω! Τὰ παιδιὰ δὲ θὰ πᾶνε στὸ Τμῆμα!

— Καὶ γιατί, παρακαλῶ, κύριε Ἡρακλῆ; Ἔχω χρέος νὰ εἰδοποιήσω τὴν ἀστυνομία, ἀφοῦ τὰ παιδιὰ δὲν ἔχουν κανένα προστάτη.

Ὁ Ἡρακλῆς εἶπε δυὸ λόγια μὲ τοὺς συντρόφους του σιγὰ-σιγὰ καὶ ὕστερα πῆρε τὸ λόγο ὁ Αὔγουστος:

— Κυρὰ-Γρίπω, εἶπε, δὲν ἔχετε δίκιο νὰ λέτε ὅτι τὰ παιδιὰ αὐτὰ δὲν ἔχουν προστάτη!

Ἡ γριὰ σήκωσε τοὺς ὤμους:

— Ναί, ναί, ξέρω τί θὰ μοῦ ψάλετε τώρα, εἶπε· θὰ μοῦ πῆτε ὅτι ὁ Πατατούκας θὰ μὲ πληρώσει! Ναί, θὰ μὲ πληρώσει τὸ μῆνα ποὺ δὲν ἔχει Σάββατο! Βαρέθηκα πιὰ νὰ βάζω στὴν τσέπη μου ὑποσχέσεις! Δὲν ἀκούω πιὰ τίποτα! Στὴν Ἀστυνομία!

Τὰ δυὸ παιδιὰ ἄκουγαν μὲ ἀδιαφορία αὐτὴ τὴ συζήτηση. Δὲν ἤξεραν τί θὰ πεῖ ἀστυνομικὸ τμῆμα κι' ἐκεῖνο ποὺ ποθοῦσαν πάνω ἀπ' ὅλα, ἦταν νὰ φύγουν τὸ γρηγορότερο ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ νὰ ξαναβροῦν τοὺς γονεῖς τους, ὅπου κι' ἂν ἦταν, καὶ στὴ χώρα τῶν Μπαταμπούμ.

Μὰ ὁ Αὔγουστος ἔδωσε τὴν ἀπάντηση:

— Κυρὰ-Γρίπω, τὰ παιδιὰ δὲ θὰ πάνε στὴν ἀστυνομία. Θὰ μείνουν ἐδῶ, ὥς που νὰ ἰδοῦμε τί θὰ γίνουν.

Ἡ γριὰ σήκωσε τὰ χέρια στὸν οὐρανό.

— Θεέ μου, φώναξε, σεῖς θέλετε νὰ μὲ καταστρέψετε. Πῶς νὰ τρέφω δυὸ νοικάριδες χωρὶς πληρωμή;

— Μὲ συγχωρεῖς, ἀπάντησε ὁ Αὔγουστος, θὰ σὲ πληρώνουμε ἐμεῖς.

Τὰ νεῦρα τῆς γριᾶς ἔπεσαν ἀμέσως.

— Πῶς; πληρώνετε τοῦ λόγου σας γιὰ τὸν μικρὸ πρίγκιπα;

— Καὶ γιὰ τὴν Ἰσλέ. Ἔχουμε ὅμως τὴν ἀξίωση νὰ μεταχειρίζεσαι τὰ παιδιὰ καθὼς καὶ μᾶς καὶ νἄχουν ὅλη τους τὴν ἐλευθερία. Ἀπὸ σήμερα τὰ παιδιὰ αὐτὰ εἶναι νοικάρηδες κι' ὄχι «μαθητές» σου.

— Πάρε καὶ μιὰ βδομάδα προκαταβολή, πρόσθεσε ὁ Πούμ-Πούμ βγάζοντας ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του δυὸ χρυσὰ νομίσματα

Ἡ χειρονομία αὐτὴ καθησύχασε ὁλότελα τὴ γριὰ καὶ δήλωσε μὲ διαφορετικὸ ὕφος :

— Τὸ πρᾶγμα ἀλλάζει ἔτσι, φίλοι μου. Ἀφοῦ πληρώνετε . . . Μόνο ποὺ θἄθελα νὰ μοῦ προπληρώσετε τὸ μῆνα. Ἔτσι εἶναι ὁ κανονισμός.

Ἡ ἀξίωση αὐτὴ ἐρέθισε τὸν Ἡρακλῆ. Προχώρησε ἀπειλητικὸς πρὸς τὴ γριὰ κι' ἐκείνη, ὀπισθοχωρώντας ὁλοένα, χάθηκε μέσα στὴν πόρτα.

— Νὰ πάρει ἡ ὀργή! ἔκαμε ὁ Ἡρακλῆς. Καλὰ ἔκαμε καὶ ἔφυγε, γιατί,

«Ἡ ἀξίωση αὐτὴ ἐρέθισε τὸν Ἡρακλῆ . . .» (Σελ. 247, στ. α'.)

μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶχα ἀρχίσει νὰ κουρδίζομαι!

***

Μέσα στὴν τραπεζαρία μαζεύτηκαν ὅλοι οἱ παλιάτσοι καὶ τὰ παιδιά, νὰ κάμουν σύσκεψη.

Ἡ ἀπόφαση ποὺ εἶχαν πάρει, νὰ πληρώνουν τὸ νοίκι καὶ τὸ φαγητὸ τῶν παιδιῶν, ἐπιβάρυνε σημαντικὰ τὸν προϋπολογισμὸ τῶν φτωχῶν ἀνθρώπων. Μὰ ἦταν καλόκαρδοι καὶ τὸπαιρναν στάστεῖα.

— Ἄο, μικρά μου, ἔκαμε γελώντας ὁ Πούμ-Πούμ· ἐλάτε νὰ φιλήσετε τοὺς μπαμπάδες σας!

Τὰ παιδιὰ δὲν περίμεναν νὰ τοὺς τὸ ξαναποῦν. Ὕστερα ὁ μικρὸς πρίγκιπας εἶπε :

— Καλοί μου φίλοι, δὲ θὰ ξεχάσουμε ποτὲ πόσο εἶστε καλοὶ γιὰ τὸ Μοκοκὸ καὶ γιὰ τὴν Ἰσλέ . . . Ποτέ, ποτέ . . . Μὰ ἐμεῖς θέλουμε νὰ φύγουμε γρήγορα-γρήγορα γιὰ τὴν πατρίδα μας, νὰ βροῦμε τὸ μπαμπά . . .

— Ἀδύνατο, μικρέ μου, ἀπάντησε ὁ Αὔγουστος. Τὸ ξέρεις, ὅτι ὁ μπαμπάς σου εἶν' αἰχμάλωτος.

Ὁ Μοκοκὸ ζάρωσε τὰ φρύδια καὶ μὲ φωνὴ ποὺ ἀπὸ θυμό, εἶπε :

— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς. Θέλω νὰ πάω νὰ τὸν ἐλευθερώσω, θέλω νὰ πολεμήσω τοὺς Μπαταμπούμ! Μόλις γυρίσω στὴ χώρα μου, ὅλοι θὰ μὲ γνωρίσουν καὶ θὰ πάρουν τὰ κοντάρια τους νὰ πολεμήσουν. Θὰ νικήσουμε τοὺς ἐχθρούς μας καὶ θὰ ἐλευθερώσουμε τὸ βασιλιά μας.

— Ναί, ναί, ναί! ἔκαμε κι' ἡ Ἰσλέ. Αὐτὸ νὰ κάμουμε. Νὰ πάμε ἀμέσως νὰ πολεμήσουμε!

Οἱ παλιάτσοι ἦταν συγκινημένοι μὲ τὸ θάρρος τῶν παιδιῶν, μὰ προσπάθησαν νὰ τοὺς ἐξηγήσουν ὅτι ἦταν ἀδύνατο νὰ πραγματοποιηθῇ αὐτὸ τὸ σχέδιο. Χρειαζόνταν λεφτὰ γιὰ τὸ ταξίδι, καὶ γιὰ τὴν ὥρα οἱ παλιάτσοι ἦταν φτωχοί, ἴσα-ἴσα ποὺ ἔδγαζαν τὸ ψωμί τους.

— Ἄχ, ἔκαμε ὁ Ἡρακλῆς, ἂν εἶχα δυὸ χιλιάδες φράγκα, δὲν θὰ ἱδροκοποῦσα κάθε βράδυ στὸ τσίρκο!

Ὡστόσο, ἀφοῦ συζήτησαν μεταξύ τους ὅλα τὰ σχέδια, οἱ παλιάτσοι βρῆκαν ὅτι τὸ σχέδιο τοῦ Μοκοκὸ ἦταν τὸ καλύτερο.

Κι' ἀλήθεια, τί περίμενε νὰ κάμει στὸ Παρίσι ὁ μικρὸς ἐκθρονισμένος διάδοχος ;

Ἡ ὑποδοχὴ τοῦ ὑπουργοῦ τὸν εἶχε διδάξει ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ βασίζεται καθόλου στὴν ὑποστήριξη τῆς κυβέρνησής . . . Ὥστε ;

— Λοιπόν, φώναξε ξαφνικὰ ὁ Ἡρακλῆς, ὁ μικρὸς ἔχει δίκιο. Ἂν εἶναι ἀλήθεια πὼς οἱ ὑπήκοοί του θὰ ἐπαναστατοῦσαν μόλις τὸν ἔδλεπαν, τὸ καλύτερο θὰ ἦταν νὰ σηκωθῇ νὰ πάει στὸ χωριό του.

— Σωστά, ἔκαμε ὁ Αὔγουστος. Μὰ τὰ λεφτὰ τοῦ ταξειδιοῦ ;..

— Ἐ, θὰ προσπαθήσουμε νὰ τὰ βροῦμε, ἀποκρίθηκε ὁ Πούμ Πούμ. Θὰ χρειασθεῖ ἴσως κάμποσος καιρός, ἀλλὰ στὸ τέλος θὰ τὰ οἰκονομήσουμε.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΜΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΡΟΪΔΗ

Κάποτε, ὁ Ἐμμανουὴλ Ροΐδης, ὁ μεγάκος συγγραφέας, ἔφορος τότε τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης, ἦταν κριτὴς σ' ἕνα Δραματικὸ Διαγωνισμό.

Σ' αὐτὸν εἶχε ὑποβάλει δρᾶμα καὶ κάποιος νεαρὸς φαντασμένος, ποὺ εἶχε βέβαιο, φαίνεται, τὸ βραβεῖο καὶ κάθε τόσο πήγαινε στὴ Βιβλιοθήκη, ἀνυπόμονος νὰκούσῃ ὅτι τὸ πῆρε.

Ὁ κλητήρας παρουσιάζόταν στὸν κ. ἔφορο :

— Σᾶς γυρεύει ἕνας νέος . . .

— Πῶς λέγεται ;

— Δεῖνα.

— Δὲν τὸν γνωρίζω. Τί μὲ θέλει ;

— Νὰ σᾶς ρωτήσῃ, λέει, γιὰ κάποιο δρᾶμα ποὺ ὑπέβαλε στὸ Διαγωνισμό...

— Καλά, καλά. Πὲς του ὅτι δὲν ἔγινε ἀκόμα ἡ κρίσις.

Ὁ νεαρὸς ἔφευγε, ἀλλὰ σὲ δυὸ-τρεῖς μέρες ξαναγύριζε. Κι' αὐτὸ ἔγινε τόσες φορές, ὥστε ὁ Ροΐδης πειράχθηκε στὰ νεῦρα καί, κάθε φορὰ ποὺ ἄκουγε «ὁ κ. Δεῖνα», ξεφώνιζε :

— Νὰ φύγῃ!.. Ἀκόμα δὲν ἔγινε ἡ κρίσις! ἀκόμα! Οὔφ!..

Ἐπιτέλους ἔγινε κι' ἡ κρίσις. Καὶ τὴν ἴδια ἢ τὴν ἄλλη μέρα, ὁ ὀχληρὸς ξαναπαρουσιάσθηκε.

— Ἀ, μὰ δὲν ὑποφέρεται! φώναξε ὁ Ροΐδης. Φέρε μού τον ἐδῶ!

Εἶχε συλλάβει τὴν ἰδέα νὰ τὸν ἐκδικηθῇ, μὲ τὴν ἐλπίδα, μὲ τὴ βεβαιότητα σχεδόν, πὼς τὸ ἔργο του θὰ εἶχε ἀπορριφθεῖ . . . (Σημειώστε ὅτι ὁ Διαγωνισμὸς ἦταν ἀνώνυμος. Τὰ ὀνόματα τῶν «ποιητῶν» ἦταν κλεισμένα σὲ φάκελλο· μόνο τοὺς τῶν ἔργων ἤξεραν οἱ κριτές.)

Κι' ὁ νεαρὸς παρουσιάζεται :

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Ροΐδη, ἤθελα πολὺ νὰ σᾶς ρωτήσω . . .

— Ξέρω, ξέρω. Κι' ὁ τίτλος τοῦ ἔργου σας ;

— «Ἀναστασία».

— Πῶς; (Ὁ Ροΐδης ἦταν πολὺ κουφός)

— «Ἀναστασία»!

Ἀ, τὴ χαρὰ ποὺ ἔλαμψε στὸ πρόσωπο τοῦ Ροΐδη! Ἦταν ἀκριβῶς ὁ τίτλος ποὺ εὐχόταν ἀπὸ μέσα του νὰκούσῃ. Καὶ βγάζει τὶς φωνὲς σχεδὸν μὲ γέλια :

— Τὸ ἔσχατον πάντων! Τὸ ἔσχατον πάντων!..

Ὁ νεαρὸς ψελλίζει ἀσυνάρτητα καὶ φεύγει. Ἀκόμα βέβαια θἀπορῇ, γιατὶ ὁ Ροΐδης ἔδειξε τόση «χαιρεκακία» γιὰ τὴν ἀποτυχία του!..

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπὲλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Κανεὶς δὲν ἐγνώριζε τί εἶχε ἀπογίνει ἡ Κάκζι!

Σὰν εἶδαν οἱ ἀγριόχηνες πὼς μόνο αὐτὴ ἔλειπε ἀπ' ὅλο τὸ κοπάδι ἡσύχασαν λιγάκι. Ἡ Κάκζι ἦταν μιὰ ἀγριόχηνα ἀπὸ τὶς πιὸ ἡλικιωμένες καὶ τὶς πιὸ ἔξυπνες. Ἤξερε ὅλες τὶς συνήθειες τοῦ τῆς καὶ θὰ κατάφερνε νὰ τὸ ἀνταμώσῃ.

Οἱ χήνες ἄρχισαν νὰ κοιτάζουν γύρω τους. Ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς ἔμπαινε μέσα λίγο φῶς καὶ μπόρεσαν νὰ διακρίνουν ὅτι ἡ σπηλιὰ ἦταν πολὺ μεγάλη. Ἦταν κατευχαριστημένες ποὺ βρῆκαν ἕνα τόσο καλὸ ἄσυλο, ὅταν μιὰ ἀγριόχηνα εἶδε κάτι πράσινα πράγματα ποὺ γιάλιζαν στὸ βάθος τῆς σπηλιᾶς.

— Αὐτὰ εἶναι μάτια! φώναξε ἡ Ἄκκα. Μέσ' στὴ σπηλιὰ βρίσκονται ἄγρια θηρία!

Ὅλες οἱ ἀγριόχηνες ὅρμησαν πρὸς τὴν ἔξοδο. Ὁ Νίλς ὅμως ποὺ ἔδλεπε στὸ σκοτάδι καλύτερα ἀπὸ τὶς ἀγριόχηνες, τοὺς φώναξε :

— Μὴ φεύγετε! Εἶναι ἀρνιὰ μονάχα, δὲν εἶναι ἄγρια θηρία.

Ὅταν οἱ ἀγριόχηνες συνήθισαν στὸ φῶς τῆς σπηλιᾶς, τότε διέκριναν καλὰ τἀρνιά. Ἦσαν πολλὰ μεγάλα, ἀλλὰ βρίσκονταν καὶ μερικὰ μικρά. Ἕνα μεγάλο κριάρι μὲ πελώρια στριφτὰ κέρατα φαινόταν πὼς ἦταν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κοπαδιοῦ κι' οἱ ἀγριόχηνες προχώρησαν σ' αὐτὸ μὲ σεβασμό.

— Καλῶς σᾶς ηὕραμε ἐδῶ στὴν ἐρημιά, τοῦ εἶπαν.

Τὸ κριάρι ἔμενε σιωπηλὸ καὶ οὔτε ἕνα «καλῶς ὡρίσατε» δὲν εἶπε.

Τότε οἱ ἀγριόχηνες νόμισαν πὼς τἀρνιὰ ἦσαν στενοχωρημένα ἐξ αἰτίας τους.

— Ἴσως νὰ μὴ σᾶς κάνει εὐχαρίστηση ποὺ μπήκαμε μέσ' στὴ σπηλιά σας, εἶπε ἡ Ἄκκα, ἀλλὰ δὲν φταίμε μεῖς γι' αὐτό. Ὁ ἄνεμος μᾶς ἔφερε ἐδῶ πέρα. Ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα πετούσαμε μέσα στὴν καταιγίδα, καὶ θὰ μᾶς κάνατε μεγάλη εὐεργεσία ἂν μᾶς ἀφίνατε νὰ περάσουμε ἐδῶ τὴ νύχτα.

Πέρασαν κάμποσες στιγμὲς χωρὶς νἀπαντήσουν τἀρνιά, καὶ μοναχὰ ἄκουσαν οἱ χήνες πὼς μερικὰ ἀναστέναζαν βαθειά. Ἡ Ἄκκα ἤξερε ὅτι τἀρνιὰ εἶναι πάντοτε παράξενα καὶ φοβητσιάρικα, ἀλλὰ αὐτὰ ἐδῶ φαίνονταν σὰν νὰ μὴ καταλάβαιναν τί γινόταν γύρω τους. Στὸ τέλος μιὰ μεγάλη προβατίνα, ποὺ εἶχε ἕνα μακρουλὸ καὶ λυπημένο πρόσωπο, εἶπε μὲ θλιβερὴ φωνή :

— Ἐμεῖς δὲν ἔχουμε καμμιὰ ἀντίρρηση νὰ μείνετε. Ἀλλὰ ἐδῶ εἶναι τὸ σπίτι τοῦ θανάτου καὶ δὲν μποροῦμε πιὰ νὰ δεχόμαστε ξένους, ὅπως πρίν.

— Νὰ μὴ στενοχωριόσαστε γι' αὐτό, εἶπε ἡ Ἄκκα. Ἂν ξέρατε τί ἔχουμε τραβήξει, θὰ καταλαβαίνατε πόσο χαιρόμαστε ποὺ βρήκαμε μιὰ σίγουρη μεριὰ γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ κοιμηθοῦμε.

Μόλις ἡ Ἄκκα εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, τὸ γέρικο κριάρι σήκωσε τὸ κεφάλι του :

— Θἄταν καλύτερο γιὰ σᾶς νὰ μένατε στὴν τρικυμία παρὰ νὰ ἐρχόσαστε ἐδῶ, τῆς εἶπε. Ἀλλὰ δὲν θὰ σᾶς ἀφήσουμε νὰ φύγετε πρὶν σᾶς προσφέρουμε ὅ,τι καλύτερο ἔχουμε.

Ὁδήγησε τὶς χήνες σ' ἕνα λάκκο

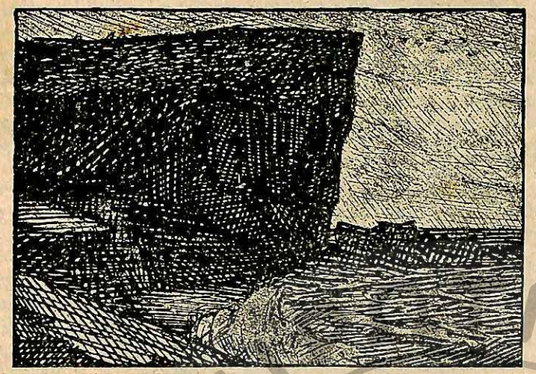

Ὁ βράχος μὲ τὴ σπηλιὰ ὅπου κατέφυγαν οἱ ἀγριόχηνες.

ποὺ ἦταν γεμάτος μὲ νερό. Δίπλα ἐκεῖ βρισκόταν ἕνας σωρὸς πίτουρα καὶ σκύδαλα, καὶ τὸ κριάρι παρακάλεσε τὶς ἀγριόχηνες νὰ φάνε ὅσο τοὺς ἀρέσει.

— Εἴχαμε ἕνα πολὺ βαρὺ χειμῶνα, εἶπε. Τἀφεντικά μας μᾶς ἔφεραν πολλά, καὶ βρώμη καὶ χορτάρι, γιὰ νἄχουμε νὰ τρῶμε καιρό. Αὐτὰ ὅμως ἐκεῖ εἶναι τὸ μόνο ποὺ ἔχει ἀπομείνει.

Οἱ ἀγριόχηνες ρίχτηκαν στὸ φαΐ μὲ ὄρεξη. Τοὺς φαινόταν σὰν νὰ εἶχε πέσει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κι' ἡ εὐχαρίστησή τους ἦταν ἀπερίγραπτη. Ἔδλεπαν ὅτι τἀρνιὰ φαινόνταν πὼς εἶχαν μεγάλο φόβο, ἀλλὰ ἐγνώριζαν ὅτι τἀρνιὰ τρομάζουν εὔκολα καὶ δὲν πίστευαν ὅτι ὁ κίνδυνος ἦταν πραγματικός. Μόλις λοιπὸν χόρτασαν, δὲν σκέφθηκαν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ βροῦν μιὰ ἀναπαυτικὴ μεριὰ γιὰ νὰ κοιμηθοῦν. Τότε ὅμως στάθηκε μπροστά τους τὸ κριάρι. Ἦταν, ἀλήθεια ἕνα ψηλὸ καὶ μεγαλοπρεπέστατο ἀρνὶ μὲ δυνατὰ κέρατα. Τὸ μέτωπό του ἦταν πεταχτὸ καὶ κοκκαλιάρικο, τὰ μάτια του φαίνονταν ἔξυπνα καὶ τὸ ὕφος του περήφανο κι' εὐγενικό.

— Δὲν μπορῶ νἀναλάδω τὴν εὐθύνη νὰ σᾶς ἀφήσω νὰ κοιμηθῆτε ἐδῶ ἀπόψε, χωρὶς νὰ σᾶς πῶ πρῶτα, ὅτι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο γιὰ σᾶς, εἶπε στὶς ἀγριόχηνες. Δὲν θὰ μᾶς εἶναι δυνατὸ νὰ σᾶς φιλοξενήσουμε.

Τότε κατάλαβε ἡ Ἄκκα πὼς τὸ κριάρι μιλοῦσε σοβαρά.

— Ἂν δὲν μᾶς θέλετε, τότε νὰ φύγουμε, ἀπάντησε. Ἀλλὰ θὰ ἤθελα πρῶτα νὰ μᾶς πῆτε τί εἶναι αὐτὸ ποὺ σᾶς φοβίζει τόσο. Ἐμεῖς δὲν ξέρουμε τίποτε, οὔτε κἀν σὲ ποιὸ μέρος βρισκόμαστε.

— Βρισκόσαστε στὴ μικρὴ νῆσο Κάρλ, εἶπε τὸ κριάρι. Εἶναι στὰ δυτικὰ τῆς νήσου Γκότλαντ καὶ εἶναι ἔρημη. Μόνο πουλιὰ κι' ἀρνιὰ μένουν.

— Ἐσεῖς εἴσαστε ἄγρια ἀρνιά ; εἶπε ἡ Ἄκκα.

— Ἀπάνω-κάτω, εἶπε τὸ κριάρι. Γιατί μὲ τοὺς ἀνθρώπους δὲν ἔχουμε σχεδὸν τίποτε νὰ κάνουμε. Τ' ἀφεντικά μας εἶναι κάτι χωριάτες ἀπὸ τὴν Γκότλαντ. Ἔρχονται καὶ μᾶς φέρνουν τροφὴ γιὰ τὸν χειμῶνα καὶ παίρνουν τἀρνιὰ ποὺ περισσεύουν. Τὸ νησὶ εἶναι τόσο μικρὸ ὥστε δὲν μπορεῖ νὰ θρέψῃ παρὰ ἕναν ἐρισμένο ἀριθμό. Ὅλο τὸν ἄλλο χρόνο ὅμως βρίσκουμε μονάχα μας τὴν τροφὴ ἀπάνω στὸ νησί, καὶ δὲν μᾶς ἔχουν σταύλους ἢ μαντριά, ἀλλὰ κατοικοῦμε μέσα σὲ τοῦτες τὶς σπηλιές.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΒΥΘΟΣ

Νερὰ καθρέφτες! φέγγατε
καὶ μέσα στὸ βυθό σας
Φύλλα, σταφύλια, λούλουδα,
χόρτα καὶ δρόμους εἶδα.
Καλύτερα τὰ βάθη σας
νὰ μὴ τὰ βρίσκει ἀχτίδα,
Κι' ὁ βουλιαγμένος κόσμος σας
νὰ μένει μυστικό σας.

Γιατ' εἶναι τόσο τραγικὰ
τὰ βάθη σας τ' !
Οἱ ρούγες καὶ τἀμπέλια σας
τρεμουλιαστὰ καὶ κρύα,
Σὰν τοῦ Ἔδγαρ Πὸε μιὰ φοβερὴ
φανταστικὴ ἱστορία,
Ὅπου δυὸ μάτια θἄφεγγαν
σὰ νεκρικὰ καντήλια.

Νερὰ - καθρέφτες! Τὸ Ναὸ
τὸ μαρμαροκτισμένο,
Μὲ φυλλωσιὲς ποὺ τραγουδοῦν,
μὲ ρόδα καὶ μὲ κρίνα,
Νὰ βλέπω μέσ' στὰ βάθη σας
γλυκὰ καθρεφτισμένο
Κι' ὄχι πνιγμένα δράματα
σὰν τῆς ψυχῆς μου ἐκεῖνα!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΝΤΕΡΜΑΛΗΣ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΗ΄.

— Θέλω νὰ ἰδῶ τὸν κύριο, εἶπε στὴ Βασιλικὴ ποὺ τοῦ ἄνοιξε.

— Θέ μου! τρόμαξε ἡ ὑπηρέτρια βλέποντας τὸν πατέρα τοῦ Φούσκα ταραγμένο· συμβαίνει τίποτα μὲ τὰ παιδιά;..

—Ὄχι... ὄχι... γι' ἄλλη δουλειὰ τὸν θέλω... μὰ εἶναι ἀνάγκη.

Ὁ κύριος Καραμανίκας, ὁ πατέρας τοῦ Μπέμπη, ἦταν ὑποδιευθυντὴς στὸ ὑποκατάστημα τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης. Ἐκείνη τὴν ὥρα, θυμωμένος λιγάκι, μὰ ὄχι κι' ἀνήσυχος, ποὺ ὁ Μπέμπης εἶχε βγεῖ ἔξω ἀρώτητα, ἑτοιμαζόταν νὰ φύγῃ γιὰ τὸ γραφεῖο του. Ὅταν ὅμως ἡ ὑπηρέτρια παρουσιάσθηκε καὶ τοῦ εἶπε πὼς ὁ κὺρ-Φώτης εἶχε ἀνάγκη νὰ τοῦ μιλήσῃ κρυφά, ἀνησύχησε κι' αὐτός.

— Φέρ' τον ἐδῶ.

Ὁ βαρκάρης μπῆκε.

— Τί τρέχει, κὺρ-Φώτη;

Ὁ βαρκάρης ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα κι' ἀποκρίθηκε:

— Σιγά, κύριε Καραμανίκα, μὴν τρομάξουν οἱ γυναῖκες... Μὰ μοῦ φαίνεται πώς... κάτι λάκκον ἔχ' ἡ φάβα... Γι' ἀκούστε καὶ τοῦ λόγου σας ποὺ εἴσαστε γραμματισμένος. Πῶς τὸ κρίνετε αὐτό;..

— Ποιό, χριστιανέ μου; Λέγε λοιπόν!

— Μὰ νά: ἐσεῖς ἐχάσατε τὸ γιό σας· ἐγὼ ἔχασα τὸ γιό μου· ἡ κυρὰ-Κωσταντινιὰ ἔχασε τὴν κόρη της· κι' ὁ κὺρ-Μάνθος ὁ χωριάτης, μὲ συμπάθιο, τὸ γάϊδαρό του.

— Μίλα καλά, κὺρ-Φώτη!

—Ἔτσι ὅπως σᾶς λέω... Βούϊξε ἡ γειτονιά. Δὲ βγαίνετε ἔξω νἀκούστε; Τὸ λοιπὸν ἔχουμε καὶ λέμε: ὁ κύριος Μπέμπης σας, ἕνα· ὁ Νῖκος μου, δυό· ἡ μικρὴ Φεβρονία, τρία. Τρία παιδιὰ κι' ἕνας, μὲ συμπάθιο, γάϊδαρος χάθηκαν τὴν ἴδια ὥρα ἀπ' τὴ μας. Τί παναπῆ αὐτό;

—Ἐσύ, κὺρ-Φώτη, τί λές; ψιθύρισε χλωμιάζοντας ὁ πατέρας τοῦ Μπέμπη.

—Ἀμ' ξέρω κι' ἐγὼ τί νὰ πῶ;.. Μὴν τὰ πῆραν τίποτα κακοὶ ἀνθρῶποι; Ἑβραῖοι, Ἀτσίγγανοι, ληστοφυγόδικοι... ξέρω κι' ἐγώ;

— Σώπα, καϊμένε! Οἱ Ἑβραῖοι δὲν κλέβουν παιδιά... Ἀτσίγγανοι δὲν εἶναι στὸ νησί μας... καὶ ληστοφυγόδικοι ποῦ βρέθηκαν;..

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΝΑΣ μικρός μου φίλος,—δηλαδὴ ὄχι καὶ τόσο μικρός... —ἄμα διάβασε, καὶ κατὰ τύχη μπροστά μου, τὴν προηγούμενη Ἐπιστολή, φώναξε μ' ἕνα σατανικὸ γελάκι:

— Ποῦ θὰ πῇ λοιπὸν πὼς δὲν χρειάζεται ὀρθογραφία!

— Πῶς εἶπατε;

— Μὰ φυσικά! Λέτε πὼς ὁ *Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης* γράφει παραστατικά, ζωηρά, μὲ ὡραία γλῶσσα, μὲ ὡραῖο ὕφος καὶ μὲ λογικότατο εἰρμό. Μόνο ποὺ κάνει ὀρθογραφικὰ λάθη. Ἀλλὰ τί ἐμπόδισαν αὐτὰ νὰ δειχθῇ τὸ λογοτεχνικό του ταλέντο; τί ἐμπόδισαν νὰ γίνῃ ἕνα ὡραῖο γράμμα, ὅπως θὰ γινόταν κι' ἕνα ὡραῖο διήγημα, ἕνα ὡραῖο ποίημα; Συμπεραίνω λοιπὸν πὼς ἡ ὀρθογραφία εἶναι περιττὴ καὶ πὼς καθένας μπορεῖ νὰ γράφῃ ὅπως θέλει. Συμφωνεῖτε;

— Ὄχι, ἀγαπητέ μου φίλε!

— Μὰ γιατί; Κι' ὁ Σολωμός, σᾶς παρακαλῶ, δὲν ἔκανε ἀνορθογραφίες; Εἶδα στὸ βιβλίο ποὺ ἔβγαλε ὁ κ. Καιροφύλας αὐτόγραφά του. Εἶδα καὶ τὸ ἄρθρο ποὺ ἔγραψε γιὰ τὶς ἀνορθογραφίες τοῦ Σολωμοῦ ὁ κ. Νιρβάνας.

— Ἀνορθόγραφος λοιπὸν κι' ὁ Σολωμός;..

— Βεβαιότατα! Κι' ὁ κ. Νιρβάνας λέει πὼς αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. Ἕνας μεγάλος ποιητὴς μπορεῖ νὰ μὴν ξέρῃ Γραμματική. Μπορεῖ μάλιστα νὰ μὴν ξέρῃ οὔτε νὰ γράφῃ. Ὁ Ὅμηρος ἔγραψε ποτὲ ἢ θἄξερε νὰ γράψῃ τὰ ποιήματά του; Ἄλλοι τοῦ τὰ ἔγραψαν ὕστερα μὲ τὴν ὀρθογραφία ἐκείνη ποὺ μᾶς τρελαίνει. Ἔτσι λέει ὁ κ. Νιρβάνας.

— Ὡραία! Συμπεραίνεις λοιπὸν ὅτι, ἐπειδὴ στὴν ἐποχὴ τοῦ Ὁμήρου δὲν ἔγραφαν οἱ ραψῳδοὶ τὰ ποιήματά τους, μπορεῖ καὶ σήμερα ἕνας ποιητὴς νἀνορθογραφῇ, χωρὶς... νὰ ντρέπεται καθόλου. Ἔτσι;

— Μὰ ναί! Πῶς ὁ Σολωμός; Τὸ «ξωκκλήσι» π. χ. τὸ ἔγραφε «κσοκλίσι». Ναί, ναί, μὲ κάπα σίγμα! Καὶ δὲν ντρεπόταν...

— Λοιπόν, ἔχεις λάθος μεγάλο!

— Γιατί; Νομίζετε σεῖς πὼς ντρεπόταν;

— Ντρεπόταν βέβαια! Κι' ἀπόδειξη, ὅτι σὲ λίγο ἔμαθε τέλεια τὴν ὀρθογραφία τῆς γλώσσας του. Τὸ βιβλίο τοῦ κ. Καιροφύλα ἔχει αὐτόγραφά του διαφόρων ἐποχῶν. Δὲν παρατήρησες πόσο ὀρθογραμμένα εἶναι τὰ κατοπινά;

— Ναί, πραγματικῶς... πολλὰ εἶναι ὀρθογραμμένα. Καὶ λέτε πὼς αὐτὰ εἶναι κατοπινά;

— Φυσικότατα. Ὁ Σολωμός, ἀγαπητέ μου φίλε, ὅταν ἦταν παιδί, δὲν εἶχε μάθει γραμματικῶς παρὰ τὴν Ἰταλική. Μ' αὐτὴ σπούδασε, σ' αὐτὴ ἔγραφε τὰ πρῶτα του ποιήματα κι' αὐτὴ ἤξερε στὴν ἐντέλεια ὅταν γύρισε ἀπ' τὴν Ἰταλία στὴ Ζάκυθο. Ἐκεῖ σκέφθηκε, σὰν Ἕλληνας ποὺ ἦταν, νἀρχίσῃ νὰ γράφῃ κι' ἑλληνικά. Τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα τὴν ἤξερε βέβαια καὶ τὴ μιλοῦσε σὰ μητροδίδαχτη, μὰ δὲν ἤξερε καὶ νὰ τὴ γράφει μὲ τὴν ὀρθογραφία της. Τότε, σ' ἐκείνη τὴν ἐποχὴ μόνο, ἔγραψε τὰ «κσοκλίσια» καὶ τἄλλα ποὺ βλέπεις στὸ βιβλίο τοῦ κ. Καιροφύλα. Ἔπειτα ὅμως, ἅμα ἔγραψε τὰ πρῶτα του ἑλληνικὰ τραγούδια κι' ἐπαινέθηκε, κι' εἶδε πὼς ἦταν ἕνας Ἕλληνας ποιητὴς κι' ἔπρεπε νὰ μείνῃ τέτοιος, θεώρησε κι' αὐτὸς χρέος του νὰ μάθῃ τὴν Ἑλληνικὴ καὶ γραμματικῶς. Καὶ τὴν ἔμαθε καλύτερ' ἀπὸ τὸν καθένα. Κι' ὄχι μόνο τὴ νέα παρὰ καὶ τὴν ἀρχαία. Ἀφίνω τώρα τὴ δημιουργική, τὴ γλωσσοπλαστικὴ ἐργασία ποὺ ἔκαμε. Περιορίζομαι στὴ γραμματική. Βλέπεις πιὰ ἀνορθογραφία στὰ κατοπινὰ ποιήματα τοῦ Σολωμοῦ; Σὲ λίγο καιρό, σ' ἕνα -δυὸ χρόνια μόλις, ἔμαθε νὰ γράφῃ τὴ δημοτικὴ γλῶσσα, ὄχι βέβαια ὅπως τὴ γράφουμε σήμερα, ἀλλὰ μὲ τὴν ὀρθογραφία ποὺ εἶχαν παραδεχθεῖ γι' αὐτὴν οἱ λόγιοι τῆς ἐποχῆς του. Ἀκριβέστατα καὶ κανονικότατα! Καὶ τώρα, ἀγαπητέ μου φίλε, τί ἔχεις νὰ προσθέσῃς;..

— Ὥστε... εἶναι πρόληψη πὼς ὁ Σολωμὸς ἦταν ἀνορθόγραφος;..

— Πρόληψη κι' ἀπὸ τὶς πιὸ οἰκτρές. Καὶ σοῦ ἐξήγησα πῶς γεννήθηκε. Ὁ Σολωμὸς ἀνορθόγραφος! Ὄχι δά! Πῶς μπορεῖ νὰ τὸ φαντασθῇ κανεὶς γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲν ἦταν μόνο μεγάλος ποιητής, ἀλλὰ καὶ μεγάλος γλωσσολόγος; Τόση ἔκαμε ὁ Σολωμὸς ἀπάνω στὴ γλῶσσα μας, γιὰ νὰ τὴν ὑψώσῃ σὲ γλῶσσα λογοτεχνική· καὶ δὲν θὰ μάθαινε καὶ τὴν ὀρθογραφία της; Ἔ, βέβαια, ἂν ἦταν στὴν ἐποχὴ τοῦ Ὁμήρου, ποὺ λέει κι' ὁ κ. Νιρβάνας· ἀλλὰ ὁ Σολωμός, βλέπεις, ἔζησε σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ τὰ ποιήματα γραφόνταν. Μῶς μπορεῖ νὰ τὰ γράφῃ μὲ ὀρθογραφικὰ λάθη;

— Θὰ ντρεπόταν...

— Μὰ τὸ εἴπαμε! Κι' ἂν θὰ ντρεπόταν ἕνας Σολωμός, φαντάσου τώρα πόσο πρέπει νὰ ντρεπόμαστε ἐμεῖς ποὺ δὲν εἴμαστὲ Σολωμοί!..

Ἐδῶ ὁ μικρός μου φίλος,—ποὺ δὲν εἶναι καὶ τόσο μικρός, — ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ δὲν εἶπε τίποτα. Δὲν εἶχε πιὰ τὴν ἰδέα πὼς ἡ ὀρθογραφία εἶναι... περιττή. Κι' ἐπειδὴ ξέρω πὼς τοῦ ξεφεύγουν κι' αὐτοῦ μερικὰ λάθη, βάζω στοίχημα πὼς ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα θἄρχισε νὰ γυμνάζεται περισσότερο στὴν ὀρθογραφία...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Δὲν θὰ σὲ συνοδεύω ἐδῶ συχνά. Θυμοῦμαι τὰ παλιὰ καὶ λυπᾶμαι. Εἶδες καὶ σὺ πῶς ἔγινα χωρὶς νὰ τὸ θέλω.

Πραγματικῶς, ἡ Ἴδα δὲν θέλησε νὰ ξαναπάῃ στὸ Ἐτιόλ. Κι' ὁ Τζὰκ ἀναγκαζόταν στὸ ἑξῆς νὰ μοιράζῃ τὴν Κυριακή του: τὴ μισὴ τὴν περνοῦσε μὲ τὴ Σεσίλη στὸ χωριό, καὶ τὴν ἄλλη μισὴ μὲ τὴ μητέρα του στὸ Παρίσι. Ἔπαιρνε τὸ ἀπογεματινὸ τραῖνο γιὰ νὰ προφθάσῃ τὸ βραδινὸ γεῦμα. Ὅταν ἔφθανε στὸ ἐργατικὸ σπίτι, ἔβρισκε συνήθως τὴ μητέρα του νὰ κουβεντιάζῃ στὸ διάδρομο μὲ τοὺς Λεβέντρ. Ὁ Μπελιζαὶρ κι' ἡ γυναίκα του, ποὺ ἔβγαιναν ταχτικὰ κάθε Κυριακὴ ἀπὸ τὸ μεσημέρι ὣς τὰ μεσάνυχτα, θἄταν πρόθυμοι νὰ παίρνουν μαζί τους καὶ τὴν κυρία Νταρζαντόν. Μ' αὐτὴ νὰ φαίνεται στὸν κόσμο μὲ τέτοιους παρακατιανοὺς ἀνθρώπους, ἔπειτα τὴν εὐχαριστοῦσε καλύτερα ἡ συντροφιὰ τῶν Λεβέντρ, ποὺ ἦταν λιγάκι ὀκνηροὶ καὶ πολὺ φλύαροι.

Ἡ κυρία Λεβέντρ, ράφτρα, περίμενε δυὸ χρόνιά τώρα, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἐργασθῇ, νἀγοράσῃ μιὰ μηχανὴ ποὺ ἐκόστιζε ἑξακόσια φράγκα,—ἑξακόσια φράγκα, οὔτε πεντάρα λιγότερο! Ὁ ἄντρας της, χρυσοχόος ἄλλοτε, εἶχε δηλώσει πὼς δὲν ἐννοοῦσε πιὰ νὰ ἐργάζεται παρὰ γιὰ λογαριασμό του. Καὶ τὸ δυστυχισμένο ἀντρόγυνο ζοῦσε μὲ δανεικὰ ἀπὸ διαφόρους συγγενεῖς κι' ὅλο τὰ εἶχε μὲ τὴν «ἀχάριστη κοινωνία»... Στὴν Ἴδα ἔκαναν πολλὰ κομπλιμέντα κι' οἱ δυό, γιατὶ ἡ γυναίκα περίμενε τώρα ἀπ' αὐτὴ τὰ ἑξακόσια φράγκα γιὰ τὴ μηχανή της, κι' ὁ ἄντρας κανένα μικρὸ κεφάλαιο γιὰ νἀνοίξῃ μαγαζί. Κι' ἡ Ἴδα τοὺς ἔτρεφε αὐτὲς τὶς ἐλπίδες, λέγοντας πὼς ἂν σήμερα ἦταν στενοχωρημένη οἰκονομικῶς, αὔριο ὅμως μποροῦσε μιὰ χαρὰ νὰ ξαναγίνῃ πλούσια.

Ἐνῶ αὐτοὶ μιλοῦσαν ἐμπιστευτικὰ καὶ διαχυτικὰ στὸ διάδρομο, ἀπὸ τὴν ἀποθηκίτσα τῆς σκάλας ὅπου ὁ Σύνοικος ἐχώνευε τὸ κρασί του, ἀκουγόταν ἕνα ἠχηρὸ καὶ μονότονο ροχαλητό. Καμμιὰ φορὰ ὅμως, τὴν Κυριακή, οἱ Λεβέντρ πήγαιναν στοὺς συγγενεῖς τους νὰ φᾶνε χάρισμα. Καὶ τότε ἡ Ἴδα, μὴν ἔχοντας συντροφιά, κατέβαινε στὸ ἀναγνωστήριο τῆς κυρίας Λεβέκ.

Τὸ μαγαζάκι αὐτὸ ἦταν γεμάτο ἀπὸ βιβλία μὲ πράσινες ράχες ποὺ εἶχαν παλιώσει, κι' ἀπὸ φυλλάδια, περιοδικὰ κι' ἐφημερίδες δεκαπέντε ἡμερῶν. Ἡ βιτρίνα του ἦταν ὅλη σκεπασμένη ἀπ' αὐτά, ὥστε δὲν ἔμπαινε παρὰ λίγο φῶς ἀπὸ τὴ γυάλινη πόρτα,

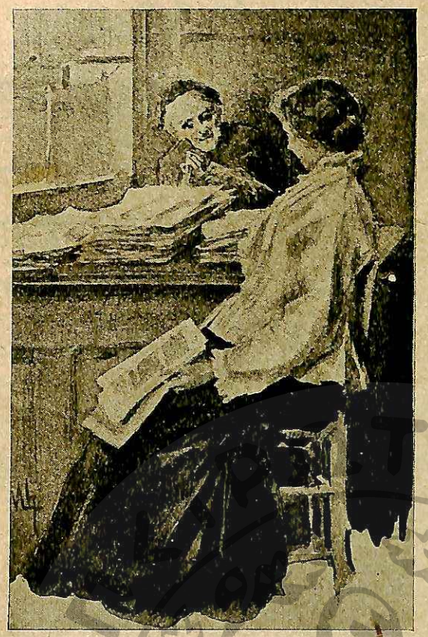

«Ἡ Ἴδα κατέβαινε στὸ ἀναγνωστήριο τῆς κυρίας Λεβέκ.» (Σελ. 249, στ. β΄.)

ποὺ κι' αὐτὴ τὴν ἔφραζαν ἕνα σωρὸ ζωγραφιὲς καὶ ρεκλάμες. Ἡ κυρία Λεβὲκ ἦταν πολὺ γριὰ καὶ ντυνόταν σὰν καριοκατούρα· φαίνεται ὅμως πὼς εἶχε ἰδεῖ στὴ ζωή της καὶ καλύτερες ἡμέρες, γιατὶ τὸν καιρὸ τῆς πρώτης Αὐτοκρατορίας ὁ πατέρας της ἦταν θυρωρὸς στὸ παλάτι. Καὶ μιλοῦσε γιὰ «περασμένα μεγαλεῖα», καὶ διηγόταν ἀνέκδοτα τῆς αὐτοκρατόρισσας Ἰωσηφίνας, τῆς στρατάρχαινας Λεφὲβρ καὶ τοῦ ἴδιου τοῦ Ναπολεόντα.

Μὲ τί ἐνδιαφέρο ποὺ τἄκουγε ὅλ' αὐτὰ ἡ Ἴδα! Εἶχαν ταιριάξει οἱ δυὸ φαντασμένες. Κι' ἐνῶ μιλοῦσαν στὴ σκοτεινὴ γωνιὰ ὅλο καὶ γιὰ δούκες, γιὰ καὶ γιὰ μαρκήσιους, — «εἶμαι βαπτιστικιὰ τοῦ δούκα Νταντσίκ!» ἔλεγε ἡ μιά· «τὸ γιό μου τὸν βάπτισε ὁ λόρδος Πήμπουκ!» ἔλεγε ἡ ἄλλη,— ἄξαφνα ἄνοιγε ἡ πόρτα κι' ἔμπαινε κανένας ἐργάτης νἀγοράσῃ μιὰ ἐφημερίδα τῆς πεντάρας, ἢ καμμιὰ γυναικούλα τοῦ λαοῦ ποὺ παρακολουθοῦσε ἕνα μυθιστόρημα μὲ περιπέτειες, νὰ ρωτήσῃ ἂν βγῆκε τὸ καινούριο φυλλάδιο.

Δυστυχῶς, κάθε δεκαπέντε μέρες, κι' ἡ γριὰ πήγαινε στὰ ἐγγόνια της, ποὺ ἦταν ράφτες στὸ προάστειο Σαὶν-Ζερμαίν, — «ράφτες τῆς ἀριστοκρατίας, ψυχή μου!» ἔλεγε,— καὶ τότε ἡ Ἴδα δὲν εἶχε ἄλλο καταφύγιο ἀπὸ τὸ διάβασμα. Γιὰ νὰ μὴ συλλογίζεται καὶ νὰ λυπᾶται, ἔπρεπε, ὅταν δὲν εἶχε ἄνθρωπο νὰ μιλᾷ, νἄχῃ τουλάχιστο ἕνα βιβλίο. Κι' ἔπαιρνε ὅσα ἤθελε ἀπ' τὰ παλιὰ ἐκεῖνα τῆς κυρίας Λεβὲκ κι' ἐδιάβαζε ὥς που ζαλιζόταν.

Μ' ὅλ' αὐτά, συχνὰ συλλογιζόταν τὸν Ποιητή, καὶ μάλιστα τὰ διαβάσματα τῆς τὸν θύμιζαν συχνότερα. Ποῦ ἦταν; τί ἔκανε; Γιατὶ δὲν τῆς ἔγραψε τρεῖς μῆνες τώρα; Εἶχε λοιπὸν ἀλήθεια σκοπὸ νὰ τὴ χωρίσῃ;

Τὸ βιβλίο τότε ἔπεφτε ἀπὸ τὰ χέρια της κι' ἔμενε σκεπτική, μὲ τὰ μάτια στὸ κενό, ὥς που γύριζε ὁ γιός της. Τοῦ κάκου δοκίμαζε νὰ τοῦ χαμογελάσει. Αὐτὸς καταλάβαινε τί γινόταν στὴν ψυχή της ἀπὸ τὴν ἀκατάστασία τῆς κάμαρας κι' ἀπὸ τὴν παραμέλησῃ ἀκόμα τοῦ ἑαυτοῦ της. Αὐτή, ποὺ ἄλλοτε ἦταν τόσο κοκέττα, γύριζε τώρα στὸ σπίτι μὲ μιὰ κιτρινισμένη καμιζόλα καὶ μὲ παντούφλες. Οὔτε γιὰ τὸ δεῖπνο ἦταν ἕτοιμο τίποτα.

— Εἶδες, τοῦ ἔλεγε, τίποτα δὲν μπόρεσα σήμερα νὰ κάμω. Αὐτὴ ἡ ζέστη μ' ἐκνευρίζει. Ἔπειτα εἶμαι τόσο βαριεστισμένη!

— Γιατί; Δὲν βρίσκεσαι καλὰ μαζί μου; Στενοχωριέσαι, ἔ;

— Τί λές! Μὲ σένα νὰ στενοχωρεθῶ; Ὄχι Τζάκ, ποτέ!

Τὸν ἀγκάλιαζε καὶ τὸν φιλοῦσε, πιανόταν ἀπὸ πάνω του, σὰ νἄθελε νὰ τραβηχθῇ ἀπὸ τὴν ἄβυσσο ὅπου κινδύνευε νὰ πέσῃ.

— Πᾶμε λοιπὸν νὰ φᾶμε ἔξω, τῆς ἐπρότεινε ὁ Τζάκ. Θὰ διασκεδάσῃς.

Ἀλλὰ τί διασκέδασῃ ἦταν πιὰ γιὰ τὴν Ἴδα νὰ δειπνήσῃ σ' ἕν' ἀπὸ τὰ φτωχά, λαϊκὰ ἑστιατόρια τῆς γειτονιάς! Οὔτε νὰ ντυθῇ καλὰ ταίριαζε, οὔτε νὰ ἐπιδειχθῇ μποροῦσε ὅπως ἦταν συνηθισμένη. Ντυνόταν ὡστόσο μὲ κάποια φιλαρέσκεια κι' ἀκολουθοῦσε τὸ γιό της ὅπου ἤθελε. (Ἀκολουθεῖ)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΛΟΥΛΟΥΔΟΚΟΣΜΟΣ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 68]

Α΄.

—«Μενεξέ μου, μὲ τὰ μύρα τ' ἄ-
[παλά,
γιατί κρύβεσαι στὰ φύλλα ντρο-
παλά ;
Εἶμ' ἐγὼ ποὺ σὲ δροσίζω μὲ νερό.
Σήκω ἀπάνω νὰ σὲ ἰδῶ, νὰ σὲ
[χαρῶ
μὲ τὴν ὄμορφη γαλάζια σου στο-
[λή . . .»
—«Συλλογίζομαι τὸν ἥλιο τὸν
[πολύ·
μοῦ ρουφάει τἄρωμά μου, τὴ
δροσιά,
καὶ μιὰν ἄχαρη μἀφίνει φορεσιά.
Καὶ γι' αὐτὸ μἀρέσει πάντα τα-
[πεινὰ
μέσ' στὰ φύλλα μου ἡ ζωή μου
[νὰ περνᾶ,
καὶ τὸ μύρο μου μἀρέσει νὰ
[σκορπῶ
μόνο σ' ὅποιους μ' ἀγαποῦνε κι'
ἀγαπῶ».

Μεγάλη Ἑλλὰς

ΚΑΒΟΥΡΙΑ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 34]

Ὅταν ὁ ἥλιος ἄρχιζε νὰ γέρνη πρὸς τὴ δύση του καὶ ἡ φύση νὰ δροσίζεται λιγάκι, οἱ φίλες μου κι' ἐγὼ ξεπετιόμαστε χαρούμενες, σὰ φυλακισμένες ποὺ ξαναβρῆκαν τὴν ἐλευθερία τους, ἀπὸ τὰ σπίτια μας ὅπου μᾶς εἶχε κλείσει ὅλη μέρα ἡ καλοκαιριάτικη ζέστη, καὶ τρέχαμε στὴν ἀκρογιαλιά, στὸν τόπο τοῦ γενικοῦ μας ραντεβοῦ.

Ξαπλωνόμαστε στὰ φύκια καὶ σκεπτόμαστε μὲ τί τρόπο θὰ περνούσαμε καλύτερα τἀπόγεμά μας: Πότε πηγαίναμε στὸ χωριό, ὅπου οἱ χωριανὲς μᾶς φιλεύανε μὲ φροῦτα καὶ φρέσκα αὐγά, πότε πηγαίναμε βαρκάδα, πότε σὲ μακρινοὺς περιπάτους, καὶ κάπουκάπου μάλιστα,—μεταξὺ μας αὐτό,—κάναμε ἐπιδρομὲς στὰ γειτονικὰ περιβόλια. Μὰ τὶς πιὸ πολλὲς φορές, ὅταν τὰ κύματα δὲν ἦταν ἄγρια καὶ μπορούσαμε νὰ κοντέψουμε τὴ θάλασσα χωρὶς νὰ γίνουμε μουσκίδι, ἐκστρατεύαμε γιὰ νὰ πιάσουμε καβούρια.

Σ' ἕνα μέρος, ὄχι πολὺ κοντὰ στὰ σπίτια μας, ἡ θάλασσα ἦταν κυριολεκτικὰ σπαρμένη ἀπὸ βράχια καὶ πέτρες, ποὺ ἄφιναν ἀναμεταξύ τους μικρὲς λουριδίτσες θάλασσας. Κάτω ἀπὸ τὰ βράχια καὶ μέσα στὰ πιὸ στενὰ κανάλια αὐτῆς τῆς μικροσκοπικῆς Βενετίας, πηγαινοερχόνταν ὁλόκληρος στρατὸς ἀπὸ καβούρια. Ἀπὸ τότε λοιπὸν ποὺ ἕνας γέρος ψαρᾶς μᾶς εἶπε ὅτι αὐτὰ ἅμα καβουρδιστοῦν, γίνονται πολὺ νόστιμα, ἐπισκεπτόμαστε συχνὰ ἐκεῖνο τὸ μέρος, ὄχι μὲ πολὺ φιλικὲς διαθέσεις πρὸς τὰ καβούρια...

Ὅταν φθάναμε, τρώγαμε πρῶτα τὰ φαγιὰ ποὺ φέρναμε μαζί μας, (νηστικὸ ἀρκούδι δὲ χορεύει), ἔπειτα βγάζαμε τὰ πέδιλά μας καί . . . πλάτς ! πλούτς ! νά μας μέσ' στὴ θάλασσα.

Μὲ τὰ πρόσωπα ξαναμμένα ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τὸ δρόμο, κρατώντας μὲ τὄνα χέρι τὰ φορέματά μας γιὰ νὰ μὴ βραχοῦν, καὶ μὲ τἄλλο ἀκουμπώντας στοὺς βράχους γιὰ νὰ μὴ γλυστρήσουμε, ψάχναμε σκορπισμένες ἐδῶ κι' ἐκεῖ νὰ βροῦμε καβούρια. Δυστυχία στὰ μικρὰ πράσινα ποδαράκια ποὺ τολμοῦσαν νὰ ξεπροβάλλουν δειλὰ-δειλὰ κάτω ἀπὸ κανένα βραχάκι ! Σ' ἕνα λεπτὸ βρισκόντανε καπακωμένα ἀπ' ἕνα χέρι, καὶ σὲ ἄλλο ἕνα κλεισμένα σ' ἕνα τενεκεδένιο κουτί.

— Πώ ! πώ ! καβούρια ! Τρέξτε παιδιά, πρὶν φύγουν !

Καὶ τρέχαμε ὅλες μαζὶ σ' ἐκείνη ποὺ μᾶς φώναζε, πληγώνοντας ἀπὸ τὴ βιάση μας τὰ πόδια στὶς μυτερὲς πέτρες, γλυστρώντας πάνω στὰ φύκια ποὺ τὶς σκέπαζαν.

—Ἔπιασα ἕναν! φώναζε ἡ μιά.

— Κι' ἐγὼ ἄλλον ἕναν, ἀπαντοῦσε μιὰ ἄλλη.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ γυρνούσαμε τὰ μάτια μας σ' αὐτὲς τὶς τυχερὲς καὶ κοιτάζαμε τὰ χαρούμενα πρόσωπα ὄχι χωρὶς κάποια ζήλεια. Καὶ ἔπειτα ξαναρχίζαμε τὴ δουλειά μας, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς γρήγορα θἄρθη καὶ ἡ δική μας σειρά . . .

Ὅσες φορὲς πηγαίναμε σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, ξεχνούσαμε τὴν ὥρα καὶ κάναμε τοὺς δικούς μας νὰ μᾶς περιμένουν μ' ἀγωνία. Μὰ ἡ ἀνησυχία τους ἔπαυε πρὶν μᾶς δοῦν νὰ προβάλλωμε ἀπ' τὴ καμπὴ τῆς ἀκρογιαλιᾶς, κρατώντας γιὰ λάφυρο τῆς ἐκστρατείας μας τὸ κουτὶ μὲ τὰ καβούρια· γιατὶ πρὶν ἀπὸ μᾶς ἔφθαναν στ' αὐτιά τους οἱ χαρούμενες φωνὲς καὶ τὰ τραγούδια μας.

Ἐλεύθερο Πουλὶ

ΔΥΟ ΓΛΩΣΣΙΚΟΙ ΘΡΙΑΜΒΟΙ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 46]

Α΄.

Ἀγαποῦσα πάντα νὰ ἔχω ἀνοιχτὰ πόρτες καὶ παράθυρα στὸ σχολειό μου. Ἔτσι συχνά, μαζὶ μὲ τὸ ἡλιόφωτο, ἔμπαιναν καὶ περατάρηδες νὰ μᾶς ἰδοῦν.

Τρύπωσε μιὰ μέρα μέσα μιὰ γυναικούλα. Ὕστερ' ἀπὸ τὸ χαιρετισμό, θέλησε νἀνοίξη κουβέντα. «Ἔχετε κατανάλωση βλέπω», μοῦ λέει. Ἐκεῖ σταμάτησε λίγο καὶ μ' ἄφηκε σὲ σκέψη. Τί ἄραγε νὰ τῆς φάνηκε πὼς ξοδεύουμε περισσότερο μὲ τὴν πρώτη ματιά ; Μὰ τὴν ἀπορία μου τὴν ἔλυσε μόνη ἀμέσως : «ἀγόρια καὶ κορίτσια», προσθέτει.

Τὴ δύστυχη ! Θῦμα τοῦ λογιωτατισμοῦ. Ποιὸς ξαίρει ἀπὸ ποιὰ ἄσκαφτα τῆς μνήμης της ξέθαψε αὐτὴ τὴ λέξη, ἀπὸ τὰ λείψανα τῶν σπουδῶν της στὸ λαϊκὸ σχολειό . . .

Β΄.

Μὲ τὴ ματιά του χάϊδευε τὸ νιογέννητο ἀρνάκι ὁ γέρος. Ἦταν ἀσπρομάλλης, κόκκινος, μὲ μάτια γαλανά, μὲ φωνὴ γλυκόηχη, ἕνα φανέρωμα ψυχῆς καλῆς, μὲ τὸ σῶμα γερμένο μπροστά. Ἔτσι ποὺ ἦταν ψηλός, φαινόταν σὰν κάποιος βίαια νὰ τοὔσκυψε τὸ δυνατὸ ἄλλοτες κορμί. Μὰ πόσα δὲν καταφέρνει ὁ ἀγέραστος πόνος ! . .

Τὸ βράδυ πάλι, καθισμένος πλάϊ στὴ φωτιά, μὲ τὸ συλλαβιστὸ διάβασμα τῆς ἐγγονούλας του τῆς Λούλας. Μ' ἐνδιαφέρο λὲς παρακολουθεῖ τὴν ἱστορία τοῦ Γιώργου καὶ τῆς Φωτούλας. Στὴ γλυκειὰ παιδιάτικη φωνή, ἀνάμνησες ξαναγεννιοῦνται πλῆθος, ἐλπίδες φτερουγίζουν.

Μὰ ξαφνικὰ ἕνα «Γιώργος» π' ἀκούει, τὸν ἀναταράσσει. Στὰ παλιὰ ὅ,τι γράφονταν δὲ μιλιόταν. Κάθε λέξη στὸ βιβλίο φοροῦσε τὴ μάσκα της. Καὶ διορθώνει τὴ Λούλα του : «Γεώργιος, παιδάκι μου».

Καὶ τὸ ὑπάκουο ἐγγονάκι τὸ διορθώνει ἀμέσως, ἀφοῦ ὁ παππούς τὦπε ἔτσι· κι' ὅλο «Γεώργιος» διαβάζει τώρα.

Μαγεμένη Ρεματιὰ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΙΚΗ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 55]

[Ποδοσφαιρικὴ ὁμὰς ἀγγλικοῦ πολεμικοῦ, καταπλεύσαντος εἰς τὸν λιμένα μας, εἶχε κατορθώσει νὰ νικήσῃ, μὲ ἐλαφρὰν ὑπεροχήν, ἑλληνικὴν τοιαύτην, ἀήττητον ἕως τότε. Μετὰ δύο ὅμως ἡμέρας, κατὰ τὸν ἀγῶνα ρεβάνς, οἱ ἔφηβοι τῆς ἑλληνικῆς κατετρόπωσαν κυριολεκτικῶς τοὺς ἄγγλους.]

Στοὺς τολμηροὺς τὴ νίκη ἡ τύχη
[δίνει
κι' ἄφοβα σεῖς παλαίψατε, παιδιά.
Στὰ μάτια ἦταν γραμμένη κά-
[ποια αἰσχύνη
μὰ μέσα σπαρταροῦσεν ἡ καρδιά.

Κι' ἡ νίκη ξαναπέταξε μαζί σας·
νίκη λευκή, μεγάλη, ἐμπνευστική.
Ἀγάλλιασε ἡ ἀθλητικὴ ψυχή σας
καὶ πιὸ πολὺ ἡ ψυχὴ ἡ ἑλληνική.

Μηλολόνθη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ θεῖος : — Ἄκουσε, Τάκη. Ἂν στὸ ἑξῆς μελετᾶς τακτικὰ τὸ βιολί σου, θὰ σοῦ δίνω δυὸ δραχμὲς τὴν ἡμέρα.

Ὁ Τάκης : — Μπά ! ὁ συγκάτοικός μας μοῦ δίνει πέντε δραχμὲς τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ μὴν παίζω.

Νόρα

* * *

Ἡ μαγείρισσα καθαρίζει τσίρους καὶ λέει :

— Τί ψάρια κι' αὐτά ! σταλιὰ κρέας δὲν ἔχουν ἀπάνω τους.

Κι' ἡ μικρὴ Λιλὴ ποὺ τὴν ἀκούει :

— Μὰ γι' αὐτὸ τὰ λένε καὶ «τσίρους» ! . .

(Γεγονός) *Χιονισμένο Πήλιο*

234ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

Καθὼς εἴπαμε, θὰ προκηρύξω τώρα μιὰ σειρὰ ἐκτάκτων Διαγωνισμῶν γιὰ τὸ καλοκαίρι. Κι' ἀρχίζω μ' ἕνα Διαγωνισμὸ Λευκῶν Λέξεων, πρὸς μεγάλη βέβαια χαρὰ τῶν φίλων μου ποὺ τρελαίνονται γιὰ τὸν ὡραῖο αὐτὸ Διαγωνισμό.

Γιὰ τοὺς νέους, ποὺ δὲν τὸν ξέρουν, ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται:

Ἂν προσέξετε στὸ διάβασμα τοῦ σημερινοῦ φυλλαδίου, θὰ ἰδῆτε ὅτι ἐδῶ κι' ἐκεῖ, σὲ διάφορα μέρη τοῦ κειμένου, στὰ μυθιστορήματα, στὴν Ἐπιστολὴ καὶ σχεδὸν σὲ κάθε κομμάτι, ὑπάρχουν *κενὰ διαστήματα*, ὄχι ἀπὸ λάθος, ἀλλ' ἀφιμένα ἐπίτηδες. Κάθε τέτοιο κενὸ διάστημα ἔπρεπε νἄχη μιὰ λέξη ποὺ *λείπει*. Λοιπόν, αὐτὲς οἱ λέξεις ποὺ λείπουν, εἶναι οἱ *λευκὲς λέξεις* κι' ἡ εὕρεσή των ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενο τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Πῶς θὰ τὶς βρῆτε ὅμως ;

Τὸ νόημα τῆς φράσης, τὸ ὕφος ἐν γένει τοῦ συγγραφέα, τὸ μέγεθος τοῦ κενοῦ διαστήματος ποὺ δείχνει περίπου πόσα στοιχεῖα εἶχε ἡ ἀφαιρεθεῖσα λέξη, θὰ σᾶς ὁδηγήσουν. Πάντως ὅμως χρειάζεται κάποια εὐφυΐα, κάποια μαντικὴ δύναμη κι' ἀρκετὴ γνώση ἀπὸ γλῶσσα καὶ σύνταξη, γιὰ νὰ φθάση κανεὶς στὸ ποθούμενο ἀποτέλεσμα.

Ἀπὸ τὸ σημερινὸ φυλλάδιο λείπουν *δώδεκα λέξεις*. Οἱ διαγωνιζόμενοι πρέπει νὰ τὶς βροῦν καὶ νὰ μοῦ τὶς στείλουν γραμμένες σ' ἕνα φύλλο κοινὸ χαρτί, ποὺ νὰ μὴν ἔχη τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπάντηση, διατυπωμένη ἔτσι :

Πρῶτα - πρῶτα ὄνομα, ψευδώνυμο, διαμονὴ κτλ. Καὶ κατόπι :

«Ἀπάντησις στὸν 234 Διαγωνισμὸν Λευκῶν Λέξεων.

«1. Στὴ σελίδα *δεῖνα*, στήλη *τάδε*, στίχος *δεῖνα*, λείπει ἡ λέξη *ἀρετή*.

«2.— Στὴ σελίδα *δεῖνα*, στήλη *τάδε*, στίχος *δεῖνα*, λείπει ἡ λέξη *κακία*.»

Καὶ καθεξῆς. Ἐννοεῖται ὅτι καθένας θὰ στείλη ὅσες λέξεις βρῆ. Δὲν εἶναι δηλαδὴ ἀνάγκη νὰ βρῆ καὶ τὶς δώδεκα γιὰ νὰ λάβη μέρος στὸ Διαγωνισμό.

Στὴν ἐπικεφαλίδα τῆς ἀπαντήσεως, κοντὰ στὄνομά του, ὁ διαγωνιζόμενος ὀφείλει νὰ δηλώση ἂν ἔλαβε μέρος καὶ σὲ προηγούμενο Διαγωνισμὸ Λευκῶν Λέξεων καὶ τί Βραβεῖο ἢ Ἔπαινο πῆρε τὴν τελευταία φορὰ ποὺ διαγωνίσθηκε (μόνο τὴν τελευταία, γιατὶ μπορεῖ νὰ ἔλαβε μέρος καὶ σὲ πολλοὺς ἄλλους προηγούμενους Διαγωνισμοὺς Λευκῶν Λέξεων.)

Θὰ βραβευθῆ μὲ Πρῶτο Βραβεῖο ὅποιος βρῆ σωστὰ τὶς περισσότερες λέξεις· κι' ἂν τὸν ἴδιο ἀνώτερο ἀριθμὸ τὸν ἔχουν κι' ἕνας-δυὸ ἄλλοι, τότε τὸ Πρῶτο Βραβεῖο θὰ δοθῆ σ' ἕνα μὲ κλῆρο κι' οἱ λοιποὶ θὰ ἔλθουν Ἰσότιμοι. Τὸ ἴδιο θὰ γίνη, ἀναλόγως, καὶ γιὰ τὰ Δεύτερα καὶ γιὰ τὰ Τρίτα. (Τὶς ἀμοιβὲς καὶ τὶς τιμὲς τὶς βλέπει κανεὶς στὸ Ϛ' Κεφάλαιο τοῦ Ὁδηγοῦ, Βραβεῖα Μεγάλων Διαγωνισμῶν, § 3 καὶ καθεξῆς.)

Δωρεὰν ἔχουν δικαίωμα νὰ λάβουν μέρος ὅσοι πῆραν ψευδώνυμο γιὰ τὸ 1927. Μὲ πληρωμὴ *μιᾶς δραχμῆς* οἱ χωρὶς ψευδώνυμο συνδρομηταὶ ἢ ἀδέλφια συνδρομητῶν, καὶ *δύο δραχμῶν* οἱ ἀγορασταί.

Ἀπαντήσεις δεκταὶ μέχρι τέλους Αὐγούστου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 7 Ἰουνίου 1927.

ΠΩΣ πηγαίνουν, παιδιά, οἱ διαγωνισμοὶ στὸ Σχολεῖο ; — Ὡραῖα, δὲν ἀμφιβάλλω. Καὶ σὲ λίγο τὰ ἄριστα θὰ πέσουν βροχή, καὶ θἀρχίσουν οἱ μακάριες διακοπὲς τῶν καλοκαιριοῦ, ἡ ἐξοχή, τὰ ταξίδια, τὰ λουτρὰ καὶ πάει λέοντας. Ἐγώ . . . ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ, νὰ σᾶς γράφω καὶ νὰ σᾶς στέλνω ὅπως πάντα τὸ φυλλάδιό μου, νἀπαντῶ στὰ γράμματά σας καὶ νὰ κρίνω τὶς ἀπαντήσεις σας στοὺς Διαγωνισμούς μου καὶ τὰ κομμάτια ποὺ θὰ μοῦ στέλνετε γιὰ τὴ Σελίδα μὲ τὴν σας.

Δὲν ἀπορῶ, *Ἐλευθέριε Σανταμούρ*, γιατὶ κι' ἄλλοι ἔκαμαν τέσσερα, καὶ περισσότερα χρόνια συνδρομηταὶ χωρὶς νὰ μοῦ γράφουν καὶ νὰ πάρουν μέρος στὴν κίνηση αὐτὴ ἀπὸ δισταγμό, ἐκεῖνοι ἀπὸ ἀμέλεια, ἀλλὰ λιγοστοὶ ἀπὸ τὶς εὔλογες αἰτίες ποὺ ἐμπόδισαν ἐσένα. Τώρα λοιπὸν ποὺ ὁ χρόνος ἐβαλσάμωσε τὶς μεγάλες αὐτὲς πληγές, πάρε ψευδώνυμο καὶ γράφε μου «τὶς χαρές σου καὶ τὶς λύπες σου». Εὔχομαι νἀποκατασταθῆ τέλεια ἡ ὑγεία σου σ' αὐτὸ τὸ ὑγιεινὸ μέρος ποὺ πῆγες τώρα νὰ κατοικήσῃς.

Τὸ θάνατο τοῦ *Ἀθάμα* τὸν ἔμαθα, *Ναυτόπουλο*, ἀπὸ τὸν ἀδελφό του καὶ τὸν ἀνήγγειλα, καθὼς θὰ εἶδες, πρὶν λάβω τὸ γράμμα σου. Πολὺ ὡραῖα χαρακτηρίζεις τὸν ἄτυχο φίλο μας. Ἦταν πραγματικῶς ἕνα πολὺ καλὸ παιδί. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ὑπέφερε στὴ ζωή του ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἀρρώστεια, τοῦ εἶχε μείνει μιὰ ἀνέκφραστη μελαγχολία καί, γράφοντας καὶ μιλώντας, ἔδειχνε πὼς «κάτι ἔχει» ποὺ δὲν ἤθελε νὰ τὸ πῆ. Ἴσως ἦταν καὶ τὸ προαίσθημα τοῦ γρήγορου τέλους του, ποὺ τὸ εἶχε κι' αὐτὸ ἀπὸ τὴν ἐξάντληση τὴν ὑπονόμευση τοῦ ὀργανισμοῦ του ἀπὸ κείνη τὴν ἀρρώστεια. Καὶ νά, στὴν πρώτη προσβολὴ μιᾶς ἑλονοσίας, ποὺ ἕνας ἄλλος, πιὸ δυνατὸς ὀργανισμὸς θἄντεῖχε, αὐτὸς ὑπέκυψε σὲ λίγες ἡμέρες. Αὐτὸ ἴσως εἶναι τὸ «κάποιο μυστήριο ποὺ κρυβόταν μέσα σ' αὐτὸ τὸ παιδί».

Χαίρω πολύ, *Γεώργιε Κ. Πέτρου*, ποὺ ἔγινες συνδρομητὴς κι' εὐχαριστῶ τὴ μητέρα σου ποὺ σ' ἐπρότρεψε μὲ τόσο καλὰ λόγια γιὰ μένα. Ἀφοῦ ἦταν μιὰ φορὰ συνδρομήτρια, θὰ τὴν θυμᾶμαι βέβαια, ἀλλὰ πρέπει νὰ μοῦ πῆς πῶς λεγόταν τότε. Ναί, νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο καὶ νὰ μοῦ γράφῃς.

Σ' εὐχαριστῶ πολύ, *Κεραυνέ*, καὶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ γιὰ ὅσα γράφεις. Σ' αὐτοὺς ποὺ ἔχουν ἀντιρρήσεις, μπορεῖς νὰ λὲς ὅτι ὄχι μόνο τὸ Ὑπουργεῖο, ἐπανειλημμένως, ἀλλὰ καὶ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ἔχει ἐγκρίνει καὶ συστήσει τὸ περιοδικό μας θερμότατα. Δὲν τὸ γράφω καὶ στὸν τίτλο ; Ὅσο γιὰ τὴν κυκλοφορία μου στὸ Πανελλήνιο, εἶναι πέντε φορὲς μεγαλύτερη ἀπὸ κάθε ἄλλου παιδικοῦ περιοδικοῦ καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ ἔχω ὑψηλότερες τιμὲς Ἀγγελιῶν, Ψευδωνύμων, Μικρῶν Μυστικῶν κτλ. Γιατὶ μὲ τόσους συνδρομητὲς ποὺ ἔχω, ἂν ἔβαζα χαμηλότερες, θἄπρεπε νὰ γεμίζω ὁλάκερο τὸ φυλλάδιό μου μὲ «κίνηση» Καὶ τότε ποῦ θὰ δημοσίευα τὰ μυθιστορήματά μου καὶ τὴν ἄλλη μου ὕλη;

— Εὐχαριστῶ ποὺ συλλογίζεσθε γιὰ Σύλλογο κι' ἐλπίζω νὰ μάθω γρήγορα τὴν ἵδρυσή του.

Κόρη τῶν Κυμάτων, ἡ κυρία ποὺ εἶδες στὸ γραφεῖο μου σὲ ἤξερε καὶ γι' αὐτὸ δὲν σὲ ρώτησε ποιὰ εἶσαι. Τῶν διηγημάτων σου δὲν ἦλθε ἀκόμα ἡ σειρὰ γιὰ νὰ τὰ κρίνω. Ἔχω πάρα πολλὰ ποὺ περιμένουν. Μὴ σοῦ κάνει ἐντύπωση αὐτὸ ποὺ εἶδες στὸν πρόλογο ἐκείνου τοῦ περιοδικοῦ : καθένας ποὺ θὰ βγάλη ἐδῶ περιοδικό, θὰ πῆ: «ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει περιοδικὸ στὴν Ἑλλάδα προβαίνομε κτλ.». Γιατὶ πῶς μπορεῖ νὰ πῆ ὅτι ὑπάρχει; Τότε θὰ τοῦ ἔλεγχαν: «Καὶ γιατὶ βγάζεις καὶ σύ ;» Φυσικά, θὰ μποροῦσε νἀπαντήσῃ : «ἐγὼ θὰ βγάλω καλύτερο». Ἀλλὰ καθένας, βλέπεις, τὸ ξέρει πὼς εἶναι δύσκολο νὰ βγάλη καλύτερο ἀπὸ τὴ «Διάπλαση». Καὶ προσποιεῖται ὅτι τὴν ἀγνοεῖ . . .

Ἡ *Κίρκη* μοῦ γράφει : «Πόση χαρὰ μοῦ ἔδωσε τὸ δωδεκασέλιδο μὲ τὴν Κυριακή, γραμμένη ἀπὸ τὴν Ἀγάπη ! Καὶ τί χαριτωμένες οἱ ἀπαντήσεις τῶν παιδιῶν σου ! . . Κι' ὅταν σκεφθῶ ὅτι τοῦ χρόνου, ἀντὶ ἕνα μηνιαῖο δωδεκασέλιδο, θὰ ἔχουμε καθ' ἑβδομάδα, μοὔρχεται νὰ φωνάξω σ' ὅλα τὰ κορίτσια καὶ τ' ἀγόρια τῆς ἡλικίας μου : Γραφῆτε συνδρομητὲς στὴ Διάπλαση!» Μ' αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ κάνῃς, γιατὶ ἂν δὲν τὸ κάνῃς κι' ἂν δὲν τὸ κάνουν κι' ἄλλοι πολλοί, εἶναι ζήτημα ἂν θὰ μπορέσω τοῦ χρόνου νὰ γίνω δωδεκασέλιδη . . .

Χαριτωμένη σήμερα ἡ *Θέσπις*. Μοῦ στέλνει μὲ τὸ γράμμα της καὶ μιὰ ζωγραφιά, μιὰ «συνθεσούλα δική της», ποὺ παριστάνει δυὸ γυναῖκες κι' ἡ μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἶναι ἡ Δημοτική, κι' ἡ ἄλλη ἡ Καθαρεύουσα. «Ἡ πρώτη — ἐξηγεῖ ἡ ἴδια, — ἀρχόντισσα καὶ λεβέντισσα, ντυμένη ἑλληνικά, (καὶ πραγματικῶς φορεῖ ἠπειρώτικα), περπατάει περήφανα. Ἡ δεύτερη κατσουφιασμένη, μ' εὐρωπαϊκὸ φόρεμα τοῦ 12 λαδί, μὲ μιὰ πορτοκαλιὰ ὀμπρέλλα καὶ μ' ἕνα κουρέλι ποὺ τὄχει ρίξει σὰν ἀρχαία χλαμύδα, γιὰ νὰ δείξῃ τὴν ἀρχαιότητά της».— Ὁ κ. Φαίδων εἶναι καλά, ἀλλὰ σ' ἐκεῖνο τὸ φύλλο δὲν ἐχώρεσε Ἐπιστολή του. Ἂν ρωτᾶς καὶ γιατὶ ὁ «Μπέμπης Ἀρχιλησταρχος» δὲν ἔχει σήμερα εἰκόνα, μάθε πὼς κι' ὁ κ. Βώττης εἶναι καλά, ἀλλὰ εἶχε πολλὴ δουλειὰ αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα στὸ θέατρο, ποὺ ἀνέβασε μιὰ καινούργια Ἐπιθεώρηση. Ναί, μπορεῖς νὰ διαβάσῃς καὶ νὰ καταλάβῃς μιὰ χαρὰ τὸν «Ὕμνο στὴν Ἀθηνᾶ» τοῦ Παλαμᾶ. Ἐσὺ ποὺ κάνεις καὶ τέτοιες συνθεσοῦλες ; . .

Μὲ χαρά, *Λιλιάνα*, διάβασα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό. Καὶ τί ὄμορφο ποὺ ἦταν ! Σὲ συγχαίρω γιὰ τὴ νοικοκυροσύνη σου καὶ γιὰ τὴν εὐσέβειά σου. Ἔχεις ἀρετὲς σπάνιες σήμερα. Κι' ἐγὼ θἄθελα νὰ μαθαίνουν καὶ μαγειρικὴ στὰ Παρθεναγωγεῖα ἀλλὰ τί νὰ πρωτομάθουν τὰ καϋμένα τὰ κορίτσια μὲ τόσα μαθήματα ποὺ τὰ φορτώνουν ; Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ γιὰ ὅσα γράφεις γιὰ τὶς Ἐπιστολές του κι' ἔχεις δίκιο ὅτι ἡ καλύτερη φετεινὴ ἦταν τὸ «Πρῶτο Πάσχα», ἂν καὶ σ' ἔκαμε νὰ γελάσῃς μὲ τὴν καρδιά σου τὸ «Χίλιο Μύριο». . .

Νὰ καὶ ἡ *Καίτη Πορφυροπούλου* ποὺ ἀποφάσισε, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ ποὺ εἶναι συνδρομήτρια, νὰ μοῦ γράψῃ. Χαίρω πολὺ καὶ περιμένω τώρα νὰ πάρῃ καὶ ψευδώνυμο. Ὅσο γιὰ τὸ μικρὸ κομμάτι ποὺ μοῦ ἔστειλε γιὰ δεῖγμα, τὸ διάβασα, μοῦ ἄρεσε ἀρκετά, ἀλλ' ἂν μοῦ τὄστελνε γιὰ τὴ Σελίδα, δὲν θὰ τὸ ἐνέκρινα. Γιατὶ λέει γιὰ τὴν Ἄνοιξη πράγματα κοινὰ καὶ χιλιοειπωμένα. Πιὸ καινούρια, πιὸ πρωτότυπα θέλω.

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: ***Γενναία Σπάρτη, Νάρκισσος, Ἑλληνικῶν Ἰδεῶδες, Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ, Πηγηγοριά, Γαλάξιος Οὐρανός, Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ, Ἐλιά, Ἀμφιτρίτη, Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι, Ἐλαφίνα, Χιονισμένο Πήλιο, Ἀμφιτρίτη, Μεγάλη Ἑλλάς, Ἔξυπνη Γατούλα καὶ Μαγεμμένη Ρεμματιά***. — Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ τῶν λόγια. Σ' ὅσους μπορέσω θἀπαντήσω ἐκτενέστερα στὸ ἑπόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. **10**. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου **1927**. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα : Περιπλοκάς, ἀ. (ΚΚ). Θύρσις, ἀ. (ΜΓ). Σωματοφύλαξ Δελιβών, ἀ. (Σωματοφύλ.) Δουβερζέ, ἀ. (Σωματοφύλ.). Λόρδος Βίντερ, ἀ. (Σωματοφύλ.). Τραγκαβέλ, ἀ. (Τριανδρ.) Κόμης Μωλουΐ. ἀ. (Τριανδρ.). Μονταριόλ, ἀ. (Τριανδρ.). Γενναία Σπάρτη, ἀ. (ΑΜ). Ἀνθισμένη Λεμονιά, κ. (ΠΡ). Ὄνειρον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀ. (ΚΡ). Λέων τῆς Σενεγάλης, ἀ. (ΑΜ).

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Χαμόγελο* (τὸ διεβίβασα κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ 1,000 φιλάκια· ἀλλὰ μὴν λὲς πὼς μὲ ζαλίζεις, γιατὶ μοῦ κακοφαίνεται·) *Ἀλκυόνα* (ναί, εἶχες δικαίωμα, ἀλλὰ θὰ περιμένῃς λίγο τὴ σειρά του·) *Κρητικοπούλαν* (ἔλαβα κι' ἐξετέλεσα ὅλες σου τὶς παραγγελίες· θὰ εἶδες βέβαια τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου· χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἀπόφασή σου·) *Ἑλένην Γρηγοριάδου* (πρέπει νὰ διαβάσῃς τὸν Ὁδηγὸ γιὰ νὰ ἰδῇς πῶς στέλλονται αἱ λύσεις κι' οἱ ἀσκήσεις· ἄλλωστε αὐτὲς οἱ δυὸ ποὺ μοῦ στέλνεις—πέντε λῆ, Πεντέλη, ἡ καλογριὰ ζῆ μόνη ἢ ζυμώνει,—εἶναι παλιὲς καὶ πασίγνωστες· αὐτὲς ποὺ βλέπεις νὰ δημοσιεύω, εἶναι καινούριες· οἱ φίλοι μου τὶς βγάζουν ἀπ' τὸ νοῦ τους· ἂν μπορεῖς καὶ σύ, μάλιστα!) *Στυλιανὸν Α. Ἀστρινὸν* (πολὺ σὲ τιμοῦν αὐτὰ ποὺ γράφεις γιὰ τὸν *Ἀθάμαντα*·) *Φαρσὲρ* (γιατὶ «ὡς ἐκ θαύματος» ; ἀφοῦ ἤσουν καλὴ μαθήτρια, δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ ἐπιτύχῃς· τετράδια ἔστειλα·) *Σκνίπαν* (ἔστειλα· «κολαστὸ» θὰ πῆ πρόγευμα, κυρίως πρωϊνό· γιὰ τὰ κομμάτια σου δὲν ξέρω πότε θὰ ἔλθῃ ἡ σειρά τους· πολὺ ὄμορφο τὸ γράμμα σου·) *Κόκκινην Παπαροῦναν* (ἔστειλα καὶ χαίρω πολύ·) *Θαΐδα* (ἔχει καλῶς· ἔλαβα καὶ τὴ συλλογή·) *Μιράνταν* (καλὴ ἐπιτυχία· ὡραῖο τὸ γράμμα σου· γιὰ τὸ βιβλίο ποὺ μὲ ρωτᾶς δὲν ξέρω τίποτα·) *Ἀριστοκράτισσαν* (εὔχομαι νὰ εἶναι περαστικὴ ἡ ἀδυναμία σου καὶ νὰ μοῦ γράψῃς γρήγορα ὅτι ξανάπῆρες αὐτὲς τὶς 3 ὀκάδες ποὺ ἔχασες ἀπὸ τοὺς κόπους τῶν ἑορτῶν· μὰ γιατὶ βάζεις τόσο κακὲς ἰδέες καὶ λὲς τόσο λυπηρὰ λόγια; ναί, ἡ *Β. Ν.* παίρνει τὸ φύλλο ἀλλὰ δὲν ἔχει ψευδώνυμο·) *Μέλισσαν* (ἔστειλα· πῶς ; ὅλ' αὐτὰ εἶναι πρόσωπα πραγματικά· ἡ *Ε. Α.* εἶναι συνδρομήτρια·) *Λύραν τοῦ Ὀρφέως* (χαίρω πολὺ ποὺ ἀποφάσισες νὰ μοῦ γράφῃς κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ κι' ὡραῖα λόγια· ἐλπίζω νὰ μοῦ δίνῃς συχνὰ αὐτὴ τὴν εὐχαρίστηση·) *Ἔνδοξον Ἕλληνα* (ἡ ξενομανία βλέπεις· ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ φθάνῃς στὸ ἀντίθετο· κάθε ὑπερβολὴ εἶναι κακή· ἔστειλα 33 τετράδια·) *Μαγεμένην Χρυσόμαλλην* (σοῦ τὸ ἐνέκρινα στὸ προηγούμενο· χαίρω πολύ·) *Μαγεμένην Βασιλοπούλαν* (μετὰ χαρᾶς·) *Ταπεινὸ Κυκλάμινο* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα· πόσα πρέπει νὰ κάνῃς γιὰ νὰ πάρῃς βραβεῖο Α' τάξεως ; δέκα τὸ λιγότερο· γιὰ τὰ Εὔσημα ἰδὲς τὸν Ὁδηγό· λυσόχαρτο ἔστειλα·) *Γκιώνην* (τῆς ἐνέκρινα, ἀλλὰ θέλω νὰ μοῦ γράψῃ κι' ἡ ἴδια καὶ δὲν πειράζει γιὰ τὸ γράψιμο·) *Βόσπορον* (περαστικά!) *Ναπολιτάναν* (ἔστειλα· σὲ συγχαίρω γιὰ τοὺς βαθμούς·

φαίνεται ὅτι στὰ Μαθηματικὰ ἔχεις περισσότερη κλίση· γι' αὐτὸ τὰ Ἑλληνικὰ πρέπει νὰ τὰ μελετᾷς περισσότερο·) *Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιὰν* (πολὺ ὡραῖο τὸ γράμμα σου καὶ λυποῦμαι ποὺ δὲν εἶχα σήμερ' ἄλλον τόπο νὰ ντιγράφω μερικὰ κομμάτια ἀπ' αὐτό· ναί, στὴν Ἄσκηση 160 δὲν ἀλλάζει ὁ «λαιμὸς» τοῦ Σοφοῦ, δηλαδὴ τὸ δεύτερο γράμμα του, ἀλλὰ τὸ τρίτο·) *Νεύτωνα* (δέχομαι καὶ τώρα·) *Ἰωάν. Δ. Ἀνδρέου* (διάβασε τὸν Ὀδηγό·) *Σκανδαλιάραν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ἔστειλα 6 τετράδια·) *Κόντε-Ραπανάκην* (περιμένω λύσεις καὶ μὲ τὰ δυὸ ψευδώνυμα δὲν μπορεῖς· μόνο μὲ τὸ ἕνα· ἂν θέλῃς, σ' ἄλλον Διαγωνισμό, μεταχειρίζεσαι καὶ τἄλλο·) *Ρίταν Ρ.* (γιὰ τὸν Διαγωνισμὸ δὲν θὰ πληρώσῃς τίποτα· τὴν συνδρομή σου φρόντισε μόνο νὰ μοῦ στείλῃς·) *Ἀκρογιάλι* (ἔστειλα·) *Ἄμλετ, Ἀρχιτεμπέλην, Εὐγενὲς Ἰδανικόν, Γαλάξιον Οὐρανὸν* κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 6 *Ἰουνίου*, θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 233 Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 11 Αὐγούστου).

410. Λογοπαικτικὸς Λεξίγριφος

Στὴ λύση κάποιου αἰνίγματος
Δυὸ ἀδελφοὶ ἐπιαστῆτε,
Κι' οἱ δυό σας μετὰ πείσματος
Νὰ τὴν διεκδικῆτε.
Ἑλληνικὸ εἶναι τὸ νησὶ
Μὰ τὰ πρωτεῖα τίνος;
Ἄραγε δίκιο ἔχεις σύ,
Ἢ μήπως σὺ καὶ κεῖνος;

411. Ἀναγραμματισμὸς

Ἂν μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου
Ἀνακατεύθηκαν στοιχεῖα
Καὶ μὲ κατέβασμα τοῦ τόνου
Συμπλήρωσες τὴν ἀτυχία,—
Νὰ με στὰ κύματα, στὶς θάλασσες,
Ἀλλὰ τὸ φῶς μου πάει, τὸ χάλα-[σες!

412. Στοιχειόγριφος

Εἶμ' ἓν' ἀπ' τὰ κοσμήματα,
Χρυσὸ ἢ ἀσημένιο,
Ἀλλὰ καὶ σὲ κατάδικους
Μὲ βλέπεις σιδερένιο·
Καί, μὲ κεφάλι, ἐνῷ μπορεῖς
Κι' ἀλλοῦ νὰ μὲ ζητήσῃς,
Ἀκέφαλη μὴν ἀπορεῖς
Πῶς βρίσκεται ἡ λύσις.

413. Μεταγραμματισμὸς

Στὴν ἐκκλησιά, μελωδικός,
Χτυπῶ γλυκὰ στὴν ἀκοή σου·
Μάλλάζεις λίγο, ρυθμικός,
Χτυπῶ τὸν τόνο τῆς ζωῆς σου.

414. Αἴνιγμα

Τὸ ἀρσενικό μου καθένας ξέρει
Θεὸς πὼς εἶναι κι' Αἰγύπτου γόνος.
Τὸ θηλυκό μου λένε πὼς φέρει
Ὅσα δὲ φέρει ὅλος ὁ χρόνος.
Κι' ἕνα ποντίκι, λενε, γεννοῦσε,
Ὅταν τὸ οὐδέτερο κοιλοπονοῦσε!

415. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων

Ἀρχαῖον ἄλσος εἰς τὴν Ὀλυμπίαν — στρατιωτικὸν παράγγελμα =*νεῦρον*+(Πόλις τῆς Μ. Ἀσίας —μικρὸς λιμὴν=) *Ἀρχαῖος θελς* + (Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας — τρωκτικὸν=) *ἄνθη*.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Κράτος τῆς Εὐρώπης.

416. Δικτυωτὸν

* * * * * *
* * * *
* * * * * *
* * * *
* * * * * *
* * * *
* * * * * *

1. Ἔντομον, σύμβολον τῆς φι-[λεργίας.
2. Τρὼς ἱερέας,—τραγικὴ τύχη!
3. Πράξεις ἀρχαίας ἱεροτελε-[στίας.
4. Κι' αὐτὸς στῆς Τροίας, ἦ-[ρως, τὰ τείχη.

417-421. Μαγικὸν μέλος τοῦ σώματος.

Τρία γράμματ' ἀποκόπτεις
Ἀπ' τὴν κάθε λέξη μόνο
Κι' ἀντ' αὐτῶν ἕνα σου μέλος
Τῆς κολλᾶς καὶ χωρὶς πόνο,
Στὴν ἐγχείρηση ἂν προσέξῃς,
Κάνεις ἄλλες πέντε λέξεις:
Πρόσοδος, αὐτόθεν, ἐγγίζω, Κρέων, ἀντικρύ.

422. Φωνηεντόλιπον

ς - δ - τ - ζν - μ - φθνσ - τς - τχς

423. Γρῖφος

Υ
Υ Η Υ — ὀρρὸς
Υ Δὸς Υ — πόνος
Υ

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

424. Charade

Mon premier, musicien
Ancien, charmeur, habile.
Mon second, petite plante,
Remarquable textile:
Et mon pauvre tout
De pleurer ne cesse,
D'affection privé
Et de toute caresse.

425. Cinema-Rébus

Παῦλος, φράκτης, σταματήσατε, ἄνθρωπος, ναί, δὲν εἶναι; ὀρνηθῆτε.

Αἱ λέξεις αὐταί, μεταφραζόμεται γαλλιστὶ καὶ προφερόμεναι ταχέως, ἀποτελοῦν ἓν ἑλληνικὸν γνωμικόν.

Ὅλαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἀπὸ τὴν Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ (Α' Βραβεῖον) Συλλογὴν τῆς ΜΥΡΤΩΣ.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 13

177. Ἰουστινιανὸς (ι, οῖς, τί, νῖ, ἄνω, ς.)—178, Κορμὸς-ὅρμος. —179. Ἰανὸς-Αἶνος-Οἶνος,—180. Ἡ ντομάτα.—181.

Σ Ω Η Σ
Ω Τ Ν Ο
Θ Π Μ Σ
Α Ε Ι Ο Ι Υ Α Ο
Κ Ρ Λ Θ Λ
Ο Ο Ο Ω
Σ Σ Σ Ν

182. ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ (Ὀδυσσεύς, ὕβος, δάσος, ἀστός, παστός, ἑπτά, Σάββας, τάπης, Ἥβη.) — 183-187. Διὰ τοῦ Ν: *νέος, Ἄρνος, πόνος, φόνος, νίπτω.*—188. ΑΔΑΜΑΣ - ΔΟΛΩΜΑ - ΗΛΙΑΙΑ (Ἀ-ΔΗν, ΔΟΛλάριον, Ἀ-ΔΙκαρνασσός, ΜΩΑμεθ, Ἀ-ΜΙένη, ΣΑΑδῆς.) — 189-191. 1, Θνῆσκε ὑπὲρ πατρίδος. 2, Κτῶ δικαίως. 3, Εὐγνώμων γίγνου.— 192. *Ἡ κενία τέχνας κατεργάζεται.* (ὑπ' ἐν ι, ἄτεχνα, σ, κάτεργα, ζέτ, τέ.) — 193. Hiver-hier. — 194. L'épi.

Αἱ διακοπαὶ πλησιάζουν. Προμηθευθῆτε τόμους τῆς Διαπλάσεως, νὰ περάσετε εὐχάριστο καλοκαῖρι.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

|ΚΖ' — 559|

ΟΛΟΡΔΟΣ ΤΖΕΡΑΡ καὶ ὁ ΚΟΜΗΣ ΤΟΥ ΔΟΡΙΝΚΟΥΡ ἱδρύουν τὸν

«ΟΜΙΛΟΝ ΤΩΝ ΕΥΓΕΝΩΝ»

ΕΥΓΕΝΕΙΣ!! ἀποτανθῆτε εἰς Κυρίαν Βαρβάραν Ν. Φλεριανοῦ, (διὰ «Εὐγενεῖς») ὁδὸς 3ης Σεπτεμβρίου 135, Ἀθήνας, στέλνοντας καὶ τὴν διεύθυνσίν σας.

|ΚΖ' — 560|

ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ
ΙΔΡΥΤΕΣ
ΑΘΩΣ, ΠΟΡΘΟΣ, ΑΡΑΜΙΣ, ΑΡΤΑΝΙΑΝ

Στὶς ἀρχαιρεσίες ὁρίστηκε γιὰ:
ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ:
Πρόεδρος: Ἱππότης ντ' Ἀρτανιάν.
Ἀντιπρόεδρος: Ἄθως.
Γεν. Γραμματεύς: Ἄραμις.
Γραμματεύς: Πόρθος.
Ταμίας: Βιλλιέρ.
Σύμβουλοι: Λόρδος Βίντερ. Δουβερζέ, Δελιβών,

ΤΜΗΜΑΤΑ

Ξεσπαθώματος: Κωνσταντᾶς Μπονασιέ.
Δημοψηφίσματος: Ἀέρινος.
Ἀνακαλύψεων: Βαρῶνος ντὲ Βαλλών,
Διαγωνισμῶν: Λοχαγὸς Ντετρεβίλ.
Ἀντιπροσωπειῶν: Κόμης ντὲ Γκυΐχης.

ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ. — Στὸν πρῶτο διαγωνισμὸ καρτῶν βραβεύονται: 1) ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΣΤΑΙ (6λέπετε, κρίνουμε ἀμερόληπτα), 2) ΒΑΡΚΑ ΤΟΥ ΚΑΝΑΡΗ, 3) ΚΟΚΚΙΝΟ ΑΡΑΠΑΚΙ. — Στὼν Μ. Μ. βραβεύουμε ΜΟΝΟΝ τὸν ΓΙΝΟ ΒΟΥΓΑ. Ἐπαινοῦμε ὅμως τὴν ΒΑΡΚΑ ΤΟΥ ΚΑΝΑΡΗ.
Ὁ τῶν Διαγων. ΛΟΡΔΟΣ ΝΤΕ ΒΙΝΤΕΡ

ΤΜΗΜΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΩΝ. — Σὰν ΕΥΠΑΤΡΙΔΕΣ ποῦμαστε κρατᾶμαι τὸ λόγο μας VOILA!!..

Καρδινάλιος Ρισελιὲ καὶ Κόμης Ρεσεφὲρ = ἀδελφοὶ Βάσου. Φφφ καὶ πεταξε!.. (ἀποτέλεσμα διαγωνισμοῦ).

ΤΜΗΜΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ. — Ὑποστηρίζουμε στὸ Δημοψήφισμα τὰ ψευδώνυμα: ΛΑΒΑΡΟΝ ΤΟΥ 21 (γιὰ θύμησι τῆς Ἑλλ. Ἐπανάστασης), ΑΙΜΑΤΟΒΑΜΜΕΝΗ ΔΟΞΑ. Τί ποιητικό!.. ΑΠΟΓΟΝΟΣ ΗΡΩΩΝ. Καὶ τί δὲν θυμίζει!.. ΤΑ ΚΡΙΝΑ. Γιὰ τὴν ἀγνότητα. ΠΙΣΤΙΣ - ΠΑΤΡΙΣ, γιὰ τὴν πίστη πρὸς τὴν πατρίδα.— Σᾶς πληροφορεῖμεν ὅτι κατερχόμεθα στὸ δημοψήφισμα μὲ τὸ ὑπέροχο ψευδώνυμο

ΠΙΣΤΙΣ - ΠΑΤΡΙΣ

Ὁ τοῦ Δημοφ. ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΒΡΑΖΕΛΩΝΗΣ

ΤΜΗΜΑ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΩΝ. — «Ἑρμῆ», ἀκόμη στοὺς ἀντιπροσώπους μας δὲν στείλαμε καταστατικό. Καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν μποροῦν ἀκόμα νὰ μᾶς ἀνιχνεύσουνε.
Ὁ τῶν Ἀντιπρ. ΚΟΜΗΣ ΝΤΕ ΓΚΥΙΧΗΣ

«ΕΡΜΗ»!! ἀπαντοῦμε στὸ ἐρώτημά σου «καὶ τώρα ποῦ νὰ προχωρήσουμε;». Λοιπόν!.. Μέχρι λαβῆς τοῦ ξίφους μας. Μὴν ξεγνᾶς ὅτι πολὺ καλὰ τὸ χειριζόμαστε. Καὶ σεῖς, «ΠΑΛΙΑΤΣΟΙ», προσέξτε καὶ μὴν ἀνεβαίνετε τόσο ψηλά, γιατί ἂν καὶ εἶστε πραγματικοὶ ΠΑΛΙΑΤΣΟΙ!!! ὑπάρχει φόβος νὰ πέσετε, καὶ τότε θὰ κτυπήσετε πολύ, μὰ πολὺ βαρειά.

Πιστεύω νὰ μᾶς καταλάβατε.
Ὁ τῶν Ἀνακαλ. ΒΑΡΩΝΟΣ ΝΤΕ ΒΑΛΛΩΝ

|ΚΖ' — 561|

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια. Στείλατε: Σοφίαν Καραϊσκάκη Τσούφλου, Μυτιλήνην.
Κόκκινη Παπαρούνα

|ΚΖ' — 562|

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ καὶ κάρτες μὲ ὅλους καὶ ὅλες. Δ/σις: Κ. Ν. Τραγάκην, Πλωμάριον, Μυτιλήνης.
Ἀκρογιάλι

|ΚΖ' — 563|

Ἀφνοστεφῆ Ὀλυμπιονίκη, τὰ Μικρὰ Μυστικά σου χαριτωμένα· εὐχαριστῶ.
Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ

|ΚΖ' — 564|

Ἀφνοστεφῆ Ὀλυμπιονίκη, Ροδόλφε Βαλεντίνο, Φίλαθλε, Προσκοπάκι, Τζοκόντα, Μυοσωτίς, Αἱματοβαμμένη Δόξα, Βαλέντσια, Τρελλοκόριτσο, Τρελλὸ Γυμνασιοπαίδι, Τρελλὴ Χορεύτρια, Γενοβέφα, Τσαρλεστομανῆ, Ἐλπίζουσα Νεότης, ἀλληλογραφοῦμε; Δ/σις: (ΚΖ'—473).
Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ

|ΚΖ' — 565|

Λέλια, Λιλάντα, Ἀνδρομέδα, Κολοκυθόσπορε, Σκανδαλιάρα, ἀνταλλάσσομε Μ. Μυστικά; Δ/σις: Ἀχαρνῶν 47, Ἀθήνας.
Χαμόγελο

|ΚΖ' — 566|

Ἀποτελέσματα (ΚΕ' — 1304) διαγωνισμοῦ: Βασίλισσα στὶς Παπαρούνες, Φιλόσοφη, Τριανταφυλλένια, Σύσταση: (ΚΖ'-92).
Γίνε Βούγα, δέχομαι (ΚΖ'—433). Σύστασις:
ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ

|ΚΖ' — 567|

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ (ΜΑΡΚΗΣΙΕ, ἀλληλογραφοῦμε; Στεῖλε: (ΚΖ' — 533).
ΑΜΛΕΤ

|ΚΖ' — 568|

ΚΟΛΟΚΥΘΟΣΠΟΡΕ (ὄνομα καὶ πράμα), ὑπάρχουν... ἀντιπυρετικά!! Τὸ νοῦ σας λοιπόν!..
ΑΜΛΕΤ

|ΚΖ' — 569|

«ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ»

Ἱδρύθη σύλλογος ὑπὸ τὴν ἄνω ἐπωνυμίαν μὲ σκοπὸν τὴν διάδοσιν τῆς Διαπλάσεως καὶ προκηρύξεις διαγωνισμῶν. Μέλη δὲν δέχεται γιατί οἱ τρεῖς ἀποτελοῦντες τὴν ἀρκοῦν διὰ τὴν σφοδρὰν καταπολέμησιν τῶν συλλόγων «Παλιάτσων», «Ἑρμῆ» καὶ «Σωματοφυλάκων».

Ὁ ἀρχηγός της: ΤΡΑΓΚΑΒΕΛ
Οἱ σύντροφοι: ΚΟΜΗΣ ΜΩΛΟΥΙ ΜΟΝΤΑΡΙΟΛ

|ΚΖ' — 570|

Εἰσερχόμενος στὸ Διαπλασόκοσμο στέλλω ἕνα μπουκετάκι τριανταφυλλένιο εἰς ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα-ες καὶ μάλιστα στὸ Χανουμάκι καὶ Ἀφριομένο Κῦμα.
ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

|ΚΖ' — 571|

Διαπλασόπουλα-ες, δὲν θάρνηθῆτε βέβαια τὸ χαριτωμένο καὶ εὐχάριστο τετραδιάκι σας στὸ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ. Δ/σις: Ἐλευθέριον Σιγάλαν (διὰ ΚΡ) Ἀμυνάνδρου 3, Ἀθήνας.

|ΚΖ' — 572|

ΟΓΙΝΟΣ ΒΟΥΓΑΣ δέχεται ὅ,τι τοῦ ἐπρότεινε ἡ Κ.Σ. / Κ.Π "Ας στείλει γρήγορα!

|ΚΖ' — 573|

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΤΙΓΑΝ»

Διαπλασόπουλα, Διαπλασόπουλες, ὑποστηρίξατε τὸν (ΚΖ'—531) διαγωνισμό μας καὶ σᾶς ὑποσχόμεθα ὅτι θὰ ὑποστηρίζουμε κάθε διαγωνισμό σας. ΣΥΛΛΟΓΟΙ, ὑποστηρίξατε ἕναν φίλο συνάδελφό σας. «ΕΡΜΗ» ἰδιαιτέρως ἀπὸ σένα περιμένουμε. Βουλγαροκτόνοι καὶ Ἀκαταμάχητοι, ἀπὸ τί ἀρρώστεια δουδαθήκατε;

|ΚΖ' — 574|

Ἀφοῦ, Φωφώ, ἐπιμένεις νὰ μάθῃς τὸ ψευδώνυμό μου, δὲν θάταν πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους μου νὰ κρύπτωμαι. Ἀφροδίτη τῆς Μήλου εἶμαι ἡ: ΡΟΥΛΑ ΒΑΡΕΛΛΑ

|ΚΖ' — 575|

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΡΜΗΣ»
ΤΜΗΜΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΝ

Σωματοφύλακες, σκοπὸς τῶν Διαπλασιακῶν Συλλόγων δὲν εἶναι τὸ κέρδος, ἀλλὰ ἡ διάδοσις τῆς Διαπλάσεως. Ἐὰν σεῖς ἔχετε ἀπενταρίες εἴμεθα πρόθυμοι νὰ σᾶς δανείσωμεν ὁ,τιδήποτε ποσὸν θέλετε. Ἐντούτοις ἐπαναλαμβάνομεν τὴν τοῦ 26 φύλ. (ΚΖ'—527): Ἄθως=Λαγουδάκης, Πόρθος=Λαγουδάκης.—Ἐπίσης ὑπενθυμίζομεν τὴν ὑποσχεθείσαν ἀποκάλυψιν Καρδιναλιστῶν, (προθεσμία ἔληξε): ἀνεῖς τὸ προσεχὲς δὲν τοὺς ἀποκαλύφετε καὶ ὑπ' αὐτὼν ἐνικηθῆτε.
Ἀποκαλύψεων: ΣΥΡΚΟΥΦ

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΤΥΠΟΙΣ ΧΕΝ. Ε. ΣΕΡΓΙΔΟΥ, ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ 10, ΑΘΗΝΑΙ